

Keltoviny

časopis

40. číslo

27. listopadu

Bezpečné cesty.cz

www.keltoviny.cz

www.facebook.com/keltoviny

Už se těšíte na Vánoce? Už máte dárky? Hrozně to letí co? Není to tak dávno, kdy jsme venku chodili ještě v krátkém rukávu, těšili se na víkend plný sluníčka a teď už abychom tahali zimní kabáty. Ale nám to přece nevadí, protože i zima je krásná. Sníh za krkem, mráz zalezlý až pod tričkem, ale také Advent, všude barevná světýlka, Vánoce a blížící se Silvestr... Už se zase můžeme těšit na teplo, protože jaro je prakticky za dveřmi.

A další sezóna plná akcí před námi... Již nyní v kalendáři mezi potvrzenými některé naleznete.

Šéfredaktor Martin Štulla

Co si přečtete v tomto čísle:

2	SLOVO ŠÉFREDAKTORA , obsah		
3	ROD NEPOKOJNÉ KRVE
<i>Historie žonglování</i>		
4	VZPOMÍNÁME
<i>Karel Hašler</i>
<i>Karel Gott</i>	19	SPEKTRUM
<i>Svatý Mikuláš</i>
6	TOVÁRNÍKŮV BLOG
<i>Busking není žebrota</i>	20	TERRA INCOGNITA
<i>Historie v propadlišti dějin</i>
8	LEGANORIE
<i>Krimpiltenk</i>	21	OD HRADU KE HRADU
<i>Vývoj hradů v Čechách 1</i>
10	ČTENÍ PRO VŠECHNY
<i>Pověst z Kocandy</i>	23	KRAJOVÁ JÍDLA
<i>O čokoládě</i>
11	LOGA AUTOMOBILŮ
<i>7. část</i>	25	PROKLETÍ POCESTNÉHO
<i>7. část</i>
12	OSMADVACÁTÝ KVĚTEN 1871
<i>Díl 3.</i>	27	ZE ŽIVOTA
<i>Hurá akce</i>
14	BÁSNIČKY PRO ...
<i>Hvězdný prach</i>
<i>Plyš</i>
<i>Západ</i>
<i>Procházka vesmírem</i>	28	CESTA NAPŘÍČ MUZIKÁLY
<i>Muzikál na ledě</i>
15	SPEKTRUM
<i>Vánoční ozdoby</i>	29	PŘÍBĚHY OSAMĚLÉ KOVBOJKY
<i>Poslední Apolovo kousek</i>
16	BEZPEČNÉ CESTY
<i>Příprava na zimu</i>
<i>Příprava na jízdu</i>	30	CO, KDY, KDE, JAK...
18	UDÁLOSTI Z HISTORIE
<i>Český olympijský výbor</i>	31	BÁSNIČKY PRO ...
<i>Doteky</i>
		31	KOMIKSY A KRESLENÉ SERIÁLY
<i>A jsme u konce...</i>
		34	KOMIKS HAWKING
<i>Podivuhodný vesmír</i>
		36	TIRÁŽ
<i>aneb kdo nám píše...</i>

Keltoviny

Internetový časopis,
programy s bičí, ...

Rod nepokojné krve

Článek napsala a připravila Katka Gottwaldová

Ahojky... Jmenuji se Katka, momentálně jsem skoro rok a čtvrt na MD. Mám docela netradiční zájmy a jedním z nich je právě i kejklířina, kterou se aktivně zabývám sedm let. A jelikož bych o tom, čím se zabývám, měla vědět i něco z teorie a historie, tak tady máte níže článek. Přeji příjemné čtení.

Historie žonglování

Kejklíři a komedianti, aneb žonglování ve starověku a středověku

Žonglování je sportovní, taneční a artistická aktivita. Zlepšuje nervosvalovou koordinaci a prostorovou orientaci, soustředění a spolupráci mezi mozkovými hemisférami.

Nejčastější je žonglování do vzduchu - spočívá ve vyhazování předmětů do různých výšek, různých rotací a z různých míst

K žonglování se pojí řada dalších dovedností:

✚ **bouncing:** Žonglování s míčky

✚ **poi:** Koule na řetězu či provázku (ohnivé, svítící, tréninkové (látkové))

Nejvíce rozšířené jsou fire show a light show.

Není známo, kdy se tahle aktivita rozšířila po světě.

Pochází od Maorů z Nového Zélandu - Muži měly poi jako cvičnou zbraň

- Ženy na cvičení koordinace pohybu

✚ **flowerstick:** Umělohmotná tyčka s gumovými roztřepenými konci ve tvaru okvětních lístků (z angličtiny Flower – květina). K ní patří 2 gumové tyčky, na kterých se flowerstick pohybuje a vyhazuje se do vzduchu v různých tricích.

✚ **devilstick:** Ta samá hračka, jen může být na obou koncích ohnivá nebo svítící po celé délce.

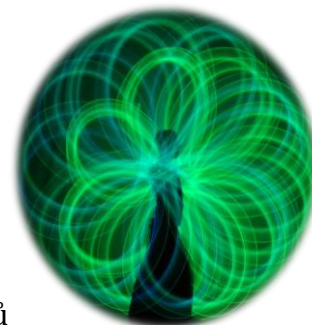
✚ **jednokolka:** Sedlo na jednom menším kolečku se šlapkami.

✚ **točení s diablem**

✚ **kontaktní tyče a koule**

✚ **kruhy**

✚ **kuželky**

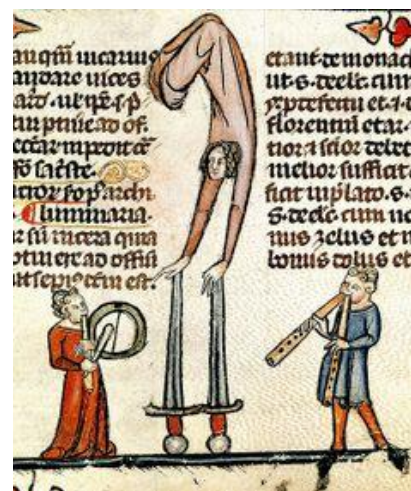
Historie žonglování ... ve starověku

- Historie žonglování sahá až do starého Egypta
 - Do doby přibližně 2000 let př. n. l.
 - Na nástěnných malbách v Egyptě, v hrobce neznámého prince Beni - Hasana se dochoval obraz několika postav žonglujících s míčky
- Žonglováním se zabývali i staří Řekové a Římané
 - Mezi Římany bylo toto umění vysoce ceněno
- Druhou kolébkou žonglování je dálný východ - ČÍNA
 - Potvrzené zmínky o žonglování s diablem sahají do dynastie Chan (206 př. n. l.)

...středověku a období renesance

Ve středověké Evropě bylo již žonglování také známo. Po pádu římské říše jej církve začala považovat za buřičství a úpadek morálky nebo dokonce pokus o čarodějnictví. Žongléři se začali nazývat hanlivě - gleemen. V této době směli žonglovat jen na tržištích, ulicích nebo v hospodách. Směli vykonávat pouze krátké vtipné scénky mezi lidmi.

Renesanci žonglování přinesla právě renesance.

Většina kočovných divadel a kejklířů měla ve svém středu žonglery a akrobaty. Do této etapy datujeme vznik žonglování jako artistické disciplíny a vznik klaunského žonglování. Celá další historie žonglování až do 20. st. Kopíruje vzlety, pády a popularitu a zavržení kočovných, později i kamenných divadel.

Mimové - klauni a pantomima

Za zlatý věk pantomimy se považuje umění v římském císařství. Po jeho zániku však začala upadat a ztrácí své věhlasné postavení. Cirkusové představení, jež je oživeno pantomimickými prvky, se jako zábavní podnik objevuje v Evropě koncem 18. století. V první polovině 19. st. se cirkus rozšiřuje do celé Evropy. V českých zemích se za první cirkus považuje cirkus Beránek (1830), ve 20. století je nejslavnějším cirkus Humberto.

Nejznámější mimové jsou určitě Boris Hybner, Ladislav Fialka, Bolek Polívka a také Jean-Baptiste Gaspard Deburau (vlastním jménem Jan Kašpar Debrius alias Dvořák), který se narodil v Kolíně.

VZPOMÍNÁME ...

Článek připravil Martin Štulla

V dnešním díle si dovolím zavzpomínat na dva velikány české písničky. Karel Hašler, některým to jméno nic neřekne, ale určitě řeknou jeho písničky, které prakticky všechny zlidověli (když opominu i bonbóny Hašlerky, které jsou po něm pojmenovány). O druhém muži byly napsány spousty článků a knih. Opustil nás nedávno a tak na něj zavzpomínám jen v bodech. Je jím Karel Gott.

Karel Hašler

Informace čerpány z internetových stránek nasregion.cz a wikipedia.cz

V pátek 22. prosince 2019 uplyne 78 let od smrti českého umělce Karla Hašlera, rodáka ze Zlíchova (dnes část Prahy). V říjnu to bylo dokonce 140. let od narození. Jeho tvůrčí činnost byla velice rozmanitá. Karel Hašler skládal hudbu, hrál v divadle i ve filmech, psal písničkové texty, byl spisovatelem, scenáristou, dramatikem i režisérem. Bohužel to byly právě slavné vlastenecké písničky, které významnému umělci nakonec přinesly krutou smrt v koncentračním táboře.

Hašler prošel řadu štací

Zatímco se učil rukavičkářem, věnoval se ochotnickému divadlu. Později hrál Karel Hašler v mnoha divadlech – začínal na Smíchově v divadle Pavla Švandy, chvíli hrál také v Táboře, ale poté vrátil se do Prahy. Působil též v brněnském Národním divadle a v Lublani. V hlavním městě dnešního Slovinska účinkoval v činohře i v opeře. Mezi lety 1903–1916 hrál v pražském Národním divadle, odkud byl ovšem nakonec vyloučen kvůli nekázni – konkrétně nepřišel na vystoupení.

ČESKÁ PÍSNÍČKA
Karel Hašler / Karel Hašler

zpívá: Karel Hašler / Waldemar Matuška, Josef Zima, Pavlína Filipovská, Miroslav Křípecký

Ty na-še pís-nič-ky jsou ja-ko per-li-čky
zpí-vej-te li-dí-ky ty na-še pís-nič-ky
na-še pí-sně. Ko-lik je z Mo-ra-vy,
Slo-ven-ska, z Čech. Ta na-še
krá-sy v nich a je to vel-ký hřích, že jsou tak
pís-nič-ka je si-ce pros-tě-ť ká, a - le je
o - puš-tě - né. nej-hez-čí z všech. Ta na-še pí-snič-ka čes-ká,
ta je tak hez-ká tak hez-ká. Tak ja-ko na lou-ce
ky - tíč - ka vy-rost-la ta na-še pís - nič - ka.

Mezi jeho známé divadelní role patří Chlestakov (Revizor) nebo Radúz v pohádkovém příběhu Radúz a Mahulena. Hrál i ve filmech, kde ztvárnil více než 20 rolí. Ve snímku Písničkář, který je zčásti autobiografický, zazněla i hitovka „**Ta naše písnička česká**“, která se v době okupace stala druhou českou hymnou.

Nakonec se mu to stalo osudným v průběhu natáčení filmového snímku Městečko na dlani. Gestapo Hašlera poprvé sebralo na počátku roku 1941, ale nakonec byl propuštěn. Důvodem jeho zadržení bylo, že mezi natáčením zpíval protiněmecké písničky, zejména v Ládvi u Prahy a také v Ronově nad Doubravou. Podruhé mu to tak lehce neprošlo. V průběhu natáčení filmu Městečko na dlani, kde Hašler působil jako umělecký poradce, ho gestapáci zatkl i podruhé. Stalo se to 2. září téhož roku. Údajně se tak stalo na udání režiséra Václava Binovce, nicméně se to nikdy nepotvrdilo a sám režisér to popíral.

Nacisté ho umučili

Karel Hašler byl vězněn na Pankráci a Drážďanech, kde ho nacisté vyslýchali. V polovině října 1941 českého písničkáře odvezli do koncentračního tábora v Mauthausenu.

Zprvu byl umístěn v punčochárně a poté skončil v kamenolomu, ze kterého vězni museli vynášet 50kilové kvádry po „schodech smrti“. V polovině listopadu vlasteneckého písničkáře zmlátil a zkopal opilý esesák a po tomto ataku Hašlerovi zůstala otevřená rána na noze.

Krátce na to se u Hašlera objevily první příznaky flegmóny (tj. neohraňčený bakteriální zánět, který se šíří měkkými tkáněmi a může se rozšířit do celé končetiny). Dne 21. prosince ho nacisté odvedli na trestný blok, kde ho donutili svléknout se do naha a ze sprchy na něj pustili ledovou vodu. Den na to Karel Hašler ve věku 62 let zemřel.

Zanechal po sobě tři syny. Jeho manželkou byla Zdena Frimlová.

Film Městečko na dlani měl premiéru v biografu tři čtvrtě roku po Hašlerově smrti a sklidil obrovský divácký úspěch.

Karel Gott

Informace čerpány z internetových stránek muzeumkarlazemana.cz

- Narodil se 14. července 1939 v Plzni.
- Od roku 1958 zpíval v pražských kavárnách Reduta či Vltava, první dva mu hity napsali Jiří Suchý a Jiří Šlitr. Zlomem v jeho kariéře byl pobyt v Německu v roce 1967.
- Během své šedesátileté kariéry nazpíval desítky hitů, většinou je složil Karel Svoboda. Gottova diskografie čítala na tři stovky alb, vydaných v tuzemsku i v zahraničí; nosičů s jeho hudbou se prodalo celkem na 30 milionů kusů. Poslední album **Ta pravá** vydal loni. Poslední píseň – **Srdce nehasnou**, kterou nazpíval se svou dcerou Charlottou Ellou, zazněla na začátku května.

- V anketě popularity Zlatý slavík (1962 až 1991) a její nástupkyni Český slavík Gott zvítězil 42krát; v roce 2004 dostal platinového slavíka za celoživotní dílo. Prvního Zlatého slavíka si odnesl za rok 1963, poslední cenu dostal v roce 2017.
- Kromě zpěvu bylo Gottovou velkou láskou malování, vystavoval mimo jiné v Berlíně, Kolíně nad Rýnem, Bratislavě či Moskvě.
- Získal tituly zasloužilý (1977) a národní umělec (1985). V roce 2009 převzal medaili Za zásluhy I. stupně. Oceněn byl i v zahraničí, zejména pak v Německu (například mediální cena Zlatá slepice za celoživotní dílo v roce 2017), Rusku (Řád Jurije Gagarina v roce 2011) nebo Polsku.
- Gott se oženil v lednu 2008. S manželkou Ivanou měl dvě dcery, Charlotte Ellu a Nelly Sofii. Další dvě dcery měl z dřívějších známostí; Gott byl též dědečkem.
- V listopadu 2015 mu bylo diagnostikováno nádorové onemocnění mízních uzlin, po léčbě Gott uvedl, že onemocnění vymizelo. Letos v září zpěvák oznámil, že trpí akutní leukémií.
- Zemřel 1. října 2019 v Praze.
- Bohužel již nestihl dopsat svou autobiografii, která by i tak měla na začátku roku 2020 vyjít.
- Karel Gott během letošního roku natáčel s režisérkou Olgou Špátovou dokumentární film o svém životě, taktéž by se měl objevit v roce 2020.

Továrníkův blog

Busking není žebrota

Článek připravil a napsal Vítek Procházka, principál společnosti Chůdadlo

Co je to ten busking? Je to to samé jako pouliční divadlo? A proč by mě měl zajímat? Proč bych ho měl chtít vidět? Proč bych měl zvát buskery na svoje akce?

Slovo busking nemá český ekvivalent - dá se přeložit jako hraní do klobouku. Je to forma pouličního umění (typicky hudební či žonglérské představení), za které si umělec vybírá od diváků peníze do klobouku. Žebráci sice také vybírají peníze na ulici, ale nic nepředvádějí.

V Čechách zatím busking není moc zavedený a mnoho lidí (i pořadatelů) se na vybírání do klobouku dívá skrz prsty. Já bych rád ukázal, že vybírání do klobouku je přínosné pro všechny strany (umělce či performery, diváky i pořadatele) a mělo by v Čechách více zdomácnět.

Hranice mezi buskingem a žebrotou

Hranice mezi buskingem a žebrotou není, bohužel, úplně jasná. Žebráci se často tváří jako umělci - pískají na píšťalku, bouchají do bubínku... Hranice je podle mého názoru v tom, jak se cítí divák - háže do klobouku buď proto, že je nadšený z předváděného vystoupení, nebo proto, že je mu někoho líto, či se cítí trapně.

Rozdíl mezi buskingem a pouličním divadlem

Mezi pouličním divadlem a buskingem není rovnítko.

Busking je představení (hudební, cirkusové, divadelní, kouzelnické...), jehož hlavním cílem je vybrat na konci co nejvíce peněz do klobouku. Vše ostatní jsou jen prostředky jak toho dosáhnout. Typicky jde o chlápka, který vyleze na vysokou jednokolku a zažongluje něčím nebezpečným.

Pouliční divadlo je divadlo hrané na ulici. Divadlo je umění, které má za cíl předat divákovi myšlenku, postoj, názor nebo zážitek. Tedy pobavení a povznesení diváků. Vybírání do klobouku je vedlejším produktem.

(Více se o typech pouličních představení rozepíšu v některém dalším článku.)

Proč by měl busking zajímat umělce

Pokud jsi performer či muzikant a ještě nikdy jsi nehrál na ulici, běž si to zkusit. Je to skvělá škola. Na ulici se okamžitě dozvíš, jestli to děláš dobře nebo ne. Pokud lidi nezaujmeš, prostě půjdou pryč. Naučíš se hodně o práci s divákem, o síle osobního vyzářování, o důležitosti úsměvu...

Je to zajímavá možnost přivýdělku. Znáám i opravdu kvalitní kumštýře, kteří se živí jen buskingem. Většinou objíždějí velké buskerské festivaly. Ti nejlepší buskeři si na festivalu vyberou klidně 600,- Eur za jedno sólové představení. Velice při tom ale záleží na atmosféře, prostředí atd. Více se o tom, jak vybírat do klobouku, rozepíšu jindy.

Peníze vybrané do klobouku můžou být ale příjemným přilepšením i na akcích, kde dostáváš i normální gáži (městských slavnostech, festivalech...). V západní Evropě je to naprosto běžné. Když v Německu po představení nevybíráme, jsou diváci zklamaní a ptají se, proč to neděláme. V Čechách to zatím ještě není zvykem.

Zkušenosti s hraním na ulici ti velice pomůžou v každé situaci, kde na tebe nečeká hlediště plné natěšených diváků. Takže v zásadě při jakémkoli hraní mimo divadelní pódia.

Je skvělé si během crowdingu (lákání diváků) umět z kolemjdoucích vytvořit "svoje" obecenstvo, mnohem lépe se hraje.

Ale pozor – hraní na ulici má svoje vlastní specifika a pravidla. Nemůžeš jen tak vzít svoje pódiové představení a odehrát ho na ulici. A jako muzikant nemůžeš jen tak někde na rohu drnkat na kytaru. Na ulici je často důležitější "jak", než "co" děláš. Rozhodující nemusí být tvoje virtuózní hra na nástroj, ale tvůj kontakt s divákem, tvoje vyzářování. Prostě TY.

(O tom, jak se dělá pouliční představení, se rozepíšu v dalších článcích téhle série).

Proč by to mělo zajímat pořadatele

Busking je trendy. Je to něco, co je i v Čechách na vzestupu. Nebuďte poslední, kdo ho bude mít. Dokonce i taková malá města jako Jindřichův Hradec či Třeboň mají své buskerké festivaly (kačkavhučce.cz). Někdy v budoucnu se s vámi podělím o rady a tipy pro pořadatele buskerských festivalů a festivalů pouličního divadla.

Busking by tě ale měl zajímat i pokud pořádáš například městské slavnosti. Co ti může busking přinést?

- 🚩 Oživení programu a nové myšlenky – pojdme narušit zavedené schéma, kdy je program jen na jedné hlavní scéně. Pracujme s pauzami v programu, používejme více scén a více typů vystoupení (jevištní, hudební, walk-act, pouliční...).

Nechť se něco děje po celém městě.

- 🚩 Snížení nákladů – pokud si budou umělci moct vybírat do klobouku (a budou to umět – čemuž snad pomůžou i moje články), budou ochotni přijet i za mírně snížený honorář. Budou k tomu ale potřebovat vhodné podmínky – více v článku: Co bych jako pořadatel měl vědět o buskingu. Jde hlavně o to, aby pro představení bylo dost prostoru, času, klidu a kolemjdoucích.

- 🚩 Pouliční show také nebývají náročné na techniku. Obvykle stačí připojení na 230V, jako bonus pár laviček pro diváky, přístřešek pro uklízení rekvizit, případně malá hudební aparatura.

- ✚ Pozor – pokud použiješ busking jen jako výmluvu pro to, proč neplatit umělcům honoráře, nedostaneš nic moc kvalitního. Umělce si musíš vybírat. V Čechách je zatím velmi málo takových cirkusáků a muzikantů, kteří by opravdu něco uměli a zároveň ovládali zákonitosti hraní na ulici.

Proč by to mělo zajímat diváky

Buskeři jsou zajímaví lidé a dělají zajímavé věci. Pokud se ti poštěstí a i u vás někdo uspořádá buskerský festival, nebo pozve na městské slavnosti umělce, kteří si vybírají do klobouku, uvidíš věci, které jsi ještě neviděl.

Sám budeš moct rozhodnout o výši honoráře umělců. A odměnit jen ty, kteří tě nadchnou.

Na zajímavější strukturované akci s více scénami si budeš moct vybrat to, co se tobě líbí a co ti vyhovuje.

Jaké jsou moje zkušenosti

Musím se přiznat, že jsem nikdy nehrál úplně na divoko na ulici. Vždycky jsem vystupoval v rámci nějakého festivalu či slavnosti, kam jsem byl pozván a dostal jsem gáži. Velmi často to ale byla ryze pouliční práce – například na vánočních trzích v Hannoveru, kam pravidelně jezdíváme na celý měsíc, hraje čistě pro kolemjdoucí. Je na nás, abychom je zaujali, zastavili, pobavili a vybrali od nich peníze.

Na akcích na západě vybíráme prakticky za všechna představení. Za ta drobná pětiminutová i za hodinové divadelně ohňové spektakly. Už jsme vyzkoušeli kejklířská představení, muziku na chůdách, ohňové show na ulici, na promenádě, na náměstí, na louce, v zimě, v létě, v dešti...

Tyhle zkušenosti spolu se studiem teorie a absolvováním několika workshopů (Street Theater Masterclass) mi daly náhled do problematiky buskingu, který v Čechách, pokud vím, nemá obdoby (pokud víš o někom jiném, kdo se vyzná ve věcech jako crowding, hatting a LIMO atd., seznam mě s ním, moc prosím).

Obrat' se na mě

Pokud bys chtěl poradit s vybudováním pouličního představení, tak se na mě neváhej obrátit. Rád ti pomůžu - vitek@chudadlo.cz.

Kde se to dá naučit

Pokud by ses o tématu chtěl dozvědět spoustu věcí teoreticky i prakticky, musíš jet na Street Theater Masterclass. Já sám jsem se tam naučil spoustu nových věcí a moje znalosti o pouličním divadle dostaly pevný řád a strukturu. Pro začátečníky je to absolutní must-go. Pokud pořadatelům nahlásíš, že jsem tě tam doporučil já, dostaneš 10% slevu. Hodně štěstí.

Krimpiltenk

Příběhy připravil a napsal Jurgen Lednický

Všichni bohové mají jeden zásadní problém. Lezou k nim lidi. Všichni bohové, až na jedny. Bohy z Leganorie. Ti si kvůli tomu, aby měli klid, vytvořili vlastní prostor mimo Leganorii, který pojmenovali mnohem méně kreativněji než Leganorii samotnou. Úsvit. Zde sídlí všech tři sta čtrnáct bohů Leganorie a Etruman. Původně zde byl jenom Etruman, ale nechtěl být sám, a tak si vytvořil spoustu dalších bohů, aby se měl s kým bavit. Jeden z těchto bohů se jmenoval Krimpiltenk. Byl to bůh žertu a o jednom žertu, který trumfнул všechny předešlé, vám dnes budu vyprávět.

Krampilanenk utíkal. Za ním utíkal dav rozzuřených bohů. Zrovna se mu povedl jeho největší žertík v životě. Dokázal ukrást hliněnou panenku bohyně Srevinie. I když se bohové teoreticky unavit nemohou, cítil Kampilanenk, jak ho píchá v boku. Možná za to mohl Etruman, který ovládá nesmrtelnost bohů. Kampilanenk ale nehodlal zpomalit. Byl už téměř na dosah cíle. Když vtom se stalo něco naprosto otřesného. Právě probíhal kolem studny, která ústila do Leganorie. Nějaký bůh k ní položil svůj hrnek. Pokusil se mu vyhnout (Kampilanenk hrnku, hrnek se ani nehnul), ale i přes všechnu snahu zakopl a panenka vyletěla do vzduchu. Kampilanenk se začal modlit sám k sobě, aby se dráhy panenky a studny neprotkly. Nějaká ještě vyšší síla však chtěla Kampilanenka potrestat, a tak spadla panenka přímo do studny. Teď má opravdu velký průšvih (Kampilanenk, ne panenka).

"Etrumane! Etrumane!" volala Srevinie. "Tenhle zatracený šprýmař by ti určitě něco rád pověděl." Etruman se podíval na klepajícího se Kampilanenka, kterého k němu dotáhla bohyně hlíny Srevinie. Ta mu dala další pohlavek, aby začal mluvit. "No. Ehm, jak bych to jen řekl..." "Rychle nemáme na to celý den," přerušil ho Etruman. "Panenka od Srevinie je v Leganorii a můžu za to já." Vyklopil ze sebe jedním dechem Kampilanenk. "Cože!?" Etruman se zvedl ze svého trůnu stojícího na vyvýšenině ze zlata a hrozivě se napřímil. "Měl bych tě shodit za tou panenkou." Pak se chvíli zamyslel a pokračoval: "Myslím, že by tu byl lepší způsob, jak tě potrestat," vytáhl z opasku svůj plamenný meč a hromovým hlasem pronesl: "Kampilanenku, za tvůj pošetilý nápad, který ohrožuje náš klid, tě pošlu do Leganorie, abys našel panenku země. Pokud se ti to do jednoho dne nepodaří, zůstaneš v Leganorii navždy a stane se z tebe smrtelník." Kampilanenk si oddechl. Čekal něco horšího, tohle podle něj nebyla taková hrůza. Než však stihl něco vtipného dodat, Etruman máchl svým obrovským mečem a Kampilanenk zmizel v oblaku dýmu. Bohové se začali radovat, protože měli klid od těch jeho rošťáren.

Krampilanenkovi se hrozně motala hlava. Zvláštní, něco takového ještě nikdy nezažil. Pro jistotu se zkusil štípnout do ruky. Au! To ho probralo do kruté reality. Etruman mu dočista sebral nesmrtelnost. Teď se jeho šance na získání sošky hodně snížily. Nevěděl ani, kde se to ocitl. Když se podíval za sebe, spatřil obrovský hrad, kolem kterého se trousily hromady lidí. Zastavil si jednoho, podle něj nuzně oblečeného, člověka a řekl: "Žebráku, nevíš, jak bych se mohl dostat z téhle díry?" Člověk se na něj uraženě podíval a kysele mu odpověděl: "Odkud jsi spadl? Z Horna? Já jsem syn císaře Leganorie. A za tuhle drzost půjdeš do šatlavy." Pak jen lusknutím sjednal ticho na celém náměstí a hlasitou fistulí zařval: "Stráže!" K údajnému císařovu synu v chvilce přiletěla celá hromada strážných v naleštěných zbrojích a hned napínali uši, aby slyšeli jeho další příkazy. "Zavřete toho bídníka do žaláře," zavelel císaříček (syn od císaře). Stráže se Kampilanenka surově chopily a odtáhly ho do hradu, který Kampilanenk považoval za vesnický domek. Zde byl Kampilanenk uzavřen do kobky vykopané hluboko v megariotu zvaném Exteris.

Krampilanenk seděl ve své kobce a pořád si nedokázal vysvětlit, co hrozného udělal, vždyť jen oslovil náhodného kolemjdoucího a choval se k němu tak, jak se bůh normálně k lidem chová. Že by udělal něco špatně? Možná, že kdyby se více zajímal o ty směšné lidičky tam dole, nezmyslně by tady v tom otřesném žaláři s hustiovými mřížemi. Počkat. Hustiovými? Kampilanenk si klekl, sepal ruce a udělal něco, co ještě nikdy předtím v životě neudělal. Začal se modlit k někomu jinému než k sobě. "Tribolione, bože hustia, vím, že jsem tě jednou ve spánku zatavil, ale teď mám takový menší malér. Nemohl bys mi pomoci? Přece jenom je tři sta třináct nešťastné číslo a vám by tam nahoře bylo beze mě smutno." Tu Kampilanenk spatřil, jak se mříže nejdříve neochotně, později svižněji roztahují, aby mu umožnily průchod. Rychle se přestrojil a vyšel ven, aby se vydal hledat hliněnou panenku bohyně Srevinie. Zamířil k okraji Exterisu a skočil.

Chtěl se jenom proletět. Tak nějak pozapomněl na to, že mu Etruman sebral nesmrtelnost. Začal máchat rukama, jak nejrychleji uměl, ale nebylo mu to vůbec platné. Padal čím dál tím rychleji a věděl, kdo v tom má prsty. Fyzika. Byla to bohyně, která určovala, jak budou různé jevy fungovat. Jako třeba rychlost padání nebo to, jakým směrem bude padat voda (ta mimochodem v Leganorii padá nahoru). V duchu tu bohyni proklel a chystal se už modlit za zpomalení pádu. Když v tom uviděl ono jablko sváru. Spatřil tu zatracenou panenku té zatracené bohyně hlíny. "Děkuji ti bože náhody!" Zařval Kampilanenk do prázdna.

Padal už hodně dlouho. Panenka se stále přibližovala. Už dokonce viděl všechny její rysy. Když v tom se stalo něco neuvěřitelného. Panenka zmizela. Nechápal, co to má znamenat, a už chtěl zanádat bohovi pravděpodobnosti. Ale najednou všechno zčernalo. Krimpiltenk netušil, o co jde. Chvilí viděl jenom své ruce, ale jinak bylo všude prázdno. Čekal. A tu najednou vše dostalo ten známý odstín modré a pod ním se zase začala rýsovat panenka. Snažil se máváním rukou zrychlit svůj pohyb k ní, ale nefungovalo to. Spíš ho to zpomalilo. Tak se rozhodl, že si na chvíli schrupne.

Probudilo ho hlasité zvonění všude kolem. Tenhle zvuk si pamatoval. Oznamoval totiž další den. Panenka už byla na dosah ruky. Vtom ale pod sebou uviděl krajinu, kterou dobře poznával. Exteris. Panenka se blížila. Exteris se blížil. Zvony zvonily. V tu chvíli Krimpiltenk zavřel oči a chňapl po panence.

Otevřel oči. Překvapivě nebyl rozmáznutý jako placka. Byl vcelku a jedinou bolest mu působil bůh síly Hergamon, který ho poplácával po zádech. A už se blíží i Etruman a slavnostním hlasem pronáší: "Krimpiltenku, i když bych občas uvítal jen tři sta třináct dalších bohů, jsem rád, že jsi svůj úkol splnil. Jenom bych ocenil, kdyby se takové nehody nestávaly moc často. Oni jsou přece jenom lidé na boží zázraky hákliví."

Čtení pro všechny

Pověst z Kocandy od řeky Berounky

Článek připravila Věra Melicharová

Informace čerpány z internetových stránek bohy.cz

Když byla zrušena robota, přestali třímanskí sedláci dojíždět na robotu na Ptyč. Přestali používat přes řeku Mži prámu na přívoze pod Třímány a tento vzal za své, poněvadž ho nikdo neopravoval. Také jez, který měl vorová vrata, byl po létech velkými vodami zničen a není po něm ani památky.

Od té doby se datuje, že z třímanského přívozu se odstěhoval vodník k Podkrašovskému mlýnu. Pode mlýnem ve strouze byly vykotlané vrby a tam míval vodník svůj brloh. Velmi často vysedával za teplých nocí na jedné z nich a při měsíčku šil. S rybákovíc rodinou býval velmi zadobře, všichni s ním dobře vycházeli. Vždyť již i jejich rodiče jej považovali za příslušníka rybářského cechu a měli jej dokonce rádi. Každého roku, když lovili před Vánocemi ryby, nevěděli si s nimi rady. Tak se jim totiž vodník odměňoval za jejich dobrotu.

Až jednou, když si nová hospodyně vzala služku, bylo po starém přátelství. Vodník navštěvoval rybárnu každý večer, a potom vždy usínal na prahu přede dveřmi. Každé ráno pak byla na zápraží velká louže. Služku to strašně mrzelo a zlobilo, že musí každý den po vodníkovi utírat a přemýšlela, jak se vodníka zbavit. Jednoho večera si připravila pořádnou hůl a v noci, když vodník jako obvykle byl natažen na prahu a silně chrápal, pustila se s kuráží do něj a pořádně mu natloukla. Vodník se strašně rozzlobil a na útěku pohrozil služce, že se jí pomstí. Hned první noc odvázal všechn dobytek a vypustil z chléva. Dobytek byl naučen chodit na pastvu na třímanskou stranu na „Štěpnici“, a tak dalo velkou práci, nežli byl v noci pochytný a sehnán zpět do chléva. Tuto výstřednost dělal vodník každou noc po dlouhou dobu, ale nikdo se na něho neodvážil. Tím byla ovšem postižena nejvíce služka, která se musela téměř sama zúčastňovat těchto nočních výprav, a proto nanejdvůš rozhněvaná dala jednoho dne výpověď na hodinu a odešla.

Ze služčina odchodu měl vodník nesmírnou radost a od toho dne již dobytek nikdy neodvazoval. Uražený a pohněvaný vodník přestal však od těchto dob navštěvovat starou rybárnu U Konvalinků. Ještě dlouho a dlouho ho spatřovali domácí lidé za měsíčních nocí pod jezem na staré vykotlané vrbě, až jednou zmizel. Ale ne daleko.

Pod zříceninami kdysi majestátného hradu Krašova, pod starými olšemi a vrbami si našel nový domov, odkud dělal tajné výpravy a lidem se mstil.

7. část

Článek připravil Martin Štulla

Informace čerpány z internetových stránek garaz.cz

Saab

V logu švédské automobilky najdeme hlavu mýtického orlo-lva Gryfa. Ten má symbolizovat sílu a neohroženost. Setkáme se s ním i v erbu švédského kraje Skåne. (pozn.red.:A pravdu to není nové logo hokejové reprezentace)

Seat

Název Seat je zkratkou španělské společnosti motorových vozidel - Sociedad Española de Automóviles de Turismo. Logem je iniciála názvu, nic víc, nic míň.

Smart

Logo Smartu se skládá ze stříbrného písmene „C“, které představuje slovo „compact“, a žluté šipky, která reprezentuje pokrok vpřed.

Subaru

Pojmem Subaru se v Japonsku označuje souhvězdí (ve skutečnosti jen hvězdokupa) Plejády. Proto hvězdy ve znaku. Velká symbolizuje mateřskou společnost Subaru Corporation a menší jejich pět divizí.

Škoda

Okřídlený šíp z Mladé Boleslavi je na světě už od roku 1923. Symbolizuje pokrok, křídla volnost a oko preciznost. Říká se také, že je logo inspirováno symbolikou indiánů a že okřídlený šíp představuje hlavu indiána s členkou. Zelenou barvu emblém získal po revoluci koncem 80. let a představuje nový začátek.

Tesla

Americký výrobce elektromobilů se jmenuje po legendárním vědci a vynálezci Nikolovi Teslovi. Těčko ve znaku je prvním písmenem názvu stylizovaným do průřezu elektromotorem z Teslova původního návrhu.

Toyota

Logo Toyoty jsou tři elipsy tvořící dohromady písmeno „T“. Dvě vnitřní elipsy symbolizují protnutí srdce značky se srdcem zákazníka. Vnější ovál představuje svět, který Toyotu obklopuje.

Volkswagen

Logo Volkswagenu vyobrazuje zkratku VW. V překladu je Volkswagen doslova „lidový vůz“, původním záměrem značky bylo totiž vyrábět jen cenově dostupné automobily.

Volvo

Znakem Volva je symbol mytického Marse, tedy boha války. Znak je také symbolem železa, a jelikož firma před automobily vyráběla kuličková ložiska, zvolili si její zakladatelé právě tento emblém.

Osmadvacátý květen 1871

Díl 3.

Článek napsala a připravila Lucie Lamačová

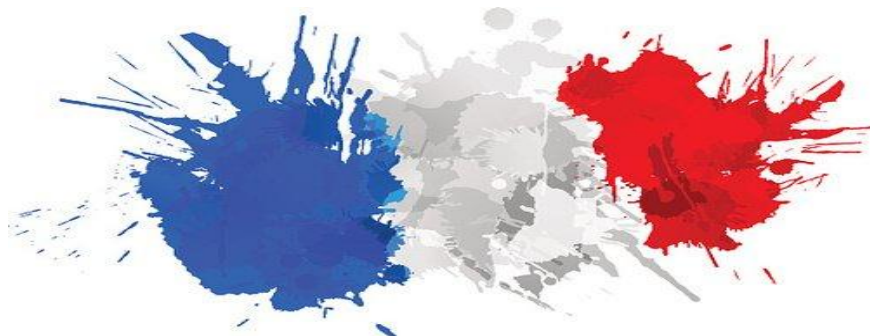
Dnes bude i on střílet, poprvé. A možná i naposled, uvědomoval si a přece jen se mu stáhlo hrdlo. Průzorem mezi kostkami pozoroval v dálce vládní vojáky připravující se k palbě. Na kterého má střílet? Na toho napravo? Nebo toho velikého na rohu? Zmáčkne kohoutek a *prásk...* Padne jako zralá hruška. Anebo on udělá *prásk...* Ruce se mu třásly. V břiše poletoval tisíc a jeden motýl. V očích se vzrušeně blýskalo a tváře jen hořely. Ach, nemá přece strach! Padne jako hrdina. Jen počkejte, versailláci, jen počkej knírači i ty, Louisino zrzavá a ... *táto*, až vám všem Antoin ukáže, že to myslí s m r t e l n ě v á ž n ě!

Čekání se zdá být nekonečné. Když už dá Ferrat rozkaz k útoku? Zpocené prsty klouzaly po kohoutku jako namydlené. Proč už to konečně nezačne?! A kovář Marnet vedle je tak klidný. Jak může být tak klidný?! Je tu i Jacques. Strká tátovi do ruky náboje. Nedali mu pušku, a mě jo, myslí si spokojeně Antoin. Marnet je bere beze slova a dál upřeně pozoruje hemžení na druhé straně, oči na mušce. I Antoin už zpozoroval divné chování *versailleských*. Dělalí jakési manévry. Stahují se. Skutečně se stahují? Ale proč? Seskupují se na konci ulice. Už je skoro není vidět. Čekají na posily? Chlapce se zmocnil pocit úlevy, i když si to sám před sebou nechtěl přiznat. Odřená kolena najednou začala pálit jako čert. Odvážil se zvednout. Rychle! Narovnat záda, vyměnit přisedělé údy, vytřepat z nohou mravence. Děda Marxmilijón si protahoval ruce a - *prásk!* - zasvištěla kulka. Těsně vedle Antoina dopadla číslovaná čepice a osmička má náhle o břicho navíc. Zlatá čapka, pomyslel si, jestlipak i mně zachrání jednou život?

"Dou zpátky!" křikla hlídka z pudy a Antoin poznal zvonivý hlas Louisy Marnetové. "Dou na nás!" Rozechvělý pomyšlením na blížící se střet skoro zapomněl dýchat. Tak je to tu! Jako v Bídnicích. Konečně prožívá skutečné dobrodružství hrdinů svých oblíbených knížek. Tolik toužil po nějakém vzrušení! Po něčem opravdovém! Udělat nějaký čin, být součástí nějaké velké věci! Ještě před rokem bylo jeho největším dobrodružstvím číst si večer tajně pod svíčkou Bídničky a ukrývat je pod skříní, aby zpátečnický a přísný tatínek neviděl.

Cítil se jako Enjolras a krev mu vzrušením pulsovala v žilách. Což teprve, když se najednou ozval mohutný hřmot Dělnické Marseillaisy! Nechal se unášet výš a výš tou mocnou záplavou hlasů, až do říše svých představ, kde smrt nehraje žádnou podstatnou roli - možná stál snad Antoin dokonce právě tam, kde vždycky chtěl.

**Do zbraně, občané,
zformujte šiky své,
proti vojskům vlády zrady
braňte svoje barikády,
dnes musí pařížský lid
práva svá si uhájit!**

Celá barikáda Belleville působila neuvěřitelně velkolepým dojmem. Vládní vojáci se přece musí cítit nepatrnější a nicotnější než banda loupežníků táhnoucí na nedobytný hrad!

A přesto postupují. Jejich vzdálené výkřiky se náhle rozpouštějí v mohutném zadunění. Šlo to od chaumotského háje. Ferrat se zachvěl. Marxmilión měl pravdu - ostřelují druhou stranu Belleville z dobytého vršku.

Kdyby chtěl někdo stvořit divadelní hru o revoluci, mohl by mu bellevilleský bulvár sloužit jako přímý předobraz vrcholné scény ztvárňující boje na barikádách. Ty ohnivé výrazy v očích obránců svých domovů, ty sveřepé tváře žen svírajících pušku po boku svých mužů, velitel s rukou na pásce, a romantický polibek studenta Lantiera s ryšavou bojovnicí za práva žen! Ten podmanivý zpěv, to pohrdání smrtí, to vědomí boje za spravedlivou věc skryté za mohutnou hradbou z dlažby s rudým praporem hrdě vtyčeným a to vše v působivých kulisách oprýskaných zdí lidové čtvrti! Požáry v dálce, výbuchy a nezbytná kouřová clona...

A Antoin Rouget, opojen svou rolí v tomto historickém dramatu, svíral pažbu své půjčené šaspotky ještě silněji. Jeho vrcholně vybičovaná představitost ho přiváděla do stavu vytržení. V jeho očích nabyla barikáda podobu pevnosti neohrožených Titánů svádějících svou poslední bitvu.

Avšak tato heroická představa byla náhle rozřata prudkou ranou skutečnosti. Kruté skutečnosti. Jako první vykřikla zrzavá Louisa a samým zděšením jí z rukou vypadl dalekohled.

"Dyť to je Sára! A pan Cabret!"

Všichni stočili hlavy vpravo do ulice Oberkampff - děly poničené k nepoznání - kde se před několika hodinami stali bezmocnými svědky prolomení zdejší obrany. Tamní barikáda pořád stála, ještě ji nerozbořili, ale tam... tam... Tu i ostříleným mužům rádně vyschlo v hrdle. Zpěv byl utat uprostřed sloky.

Proboha živýho!

V Antoinovi by se v tu ránu krve nedořezal.

Zajatci z Oberkampfy. Nejpodlejší a zároveň nejúčinnější válečný figl. Vedou je před sebou.

Z bulváru zavířily bubny a varovné provolání *versailleského* kapitána se vznášelo nad hlavami rukojmích jako Damoklův meč:

"Jeden výstřel a zahájíme palbu!"

Koruny rozkvetlých třešní se třepotají ve větru a předávají vzkaz dál, strom od stromu, až nakonec po celém Bellevillu ševelí listovím ta zlověstná slova.

Jeden výstřel a zahájíme palbu!

Kráčeli s děsem v očích, které zoufale prosily. A s napřaženýma rukama.

"Proboha, nestřílejte!" - "Prosím!" - "Sousedé!" - "Nestřílejte!"

"Nezastavovat! Ticho! Nezastavovat!"

Změť úpěnlivých hlasů uvrhla bellevilskou barikádu v ukrutná muka. Ta strašlivá moc nad životy tolika lidí, která je zároveň tou nejhorší bezmocí!

Průvod na chvíli zastavil. "Prokrista pána, lidi, smilujte se!" rozléhal se ulicí hlas babky Brevetové, když poznala svou vnučku. Mezi komunardy se rozpoutala zmatená hádka.

Pokračování příště...

www.keltoviny.cz

Internetový časopis,
práskání bičem a další...

Sledujte nás...

Básničky

pro všechny lidičky

Báseň napsala a připravila Kristýna Strnadová

HVĚZDNÝ PRACH

Z večerních ulic
hvězdný prach,
poskládám pečlivě
do oběžných drah.

Pár planet ať kutálí se
tam a zase zpátky.
V hvězdách číst si
číst si mezi řádky.

Blyskotá se kometa
oči se ti třpytí.
Projedu se po nebi
vesmírnou lodí.

Měsíc září na obloze
kam mě nohy zanesou?
Jdu s nejasným cílem
sama cestou necestou.

PLYŠ

Prázdný pokoj
kovová konstrukce,
na níž položena je
nízká matrace.

Ukryta pod dekou
výrazného odstínu.
Postel schovaná
v rohu, ve stínu.

A na té posteli
div se, co neleží.
Bezvládný
medvídek plyšový.

ZÁPAD

Znamení přicházející noci
znamení z barev a odstínů,
den končí a já si pomalu
lehám do stínů.

Malířům se blázní mysl
z tohoto úkazu,
který rádi promítají
do svých obrazů.

Ačkoli se téměř stmívá
pár červánků létá vzduchem.
Unášet se nechávám
tím barevným vzruchem.

PROCHÁZKA VESMÍREM

Cefeus i Cassiopeia
ve velkém voze,
spolu ladně plují
jen tak po obloze.

Střelec svým šípem
minul laň.
I přesto mu Orion
tiše zatleskal.

Andromeda tiše zoufá
doplácí na matčin cit.
Kdo se ji pokusí
před smrtí zachránit?

Labuť vzlétla nad Eridanem
a lev zařval do dálky.
Jednorozec s pegasem
pouštějí se do války.

Přeletěla kometa
nad tím rojem hvězd,
mezi meteority se procházím
jednou z možným cest.

Vánoční ozdoby

Článek připravila Pavla Štullová

Informace čerpány z internetových stránek living.iprima.cz

Česká klasika i americká inspirace: Máme pro vás nápady na tradiční i netradiční ozdoby.

Všichni máme doma tu dobře známou krabici s nápisem „Vánoce“ a v ní ozdoby, které rok co rok věšíme na stromek. Pokud už se vám ale za ta léta okoukaly, zkuste letos něco nového! A nebo si jen rozšiřte sortiment. Vánočních ozdob přeci není nikdy dost!

Zdobíme hezky česky

Tradiční české ozdoby nepochybně patří ke kouzlu Vánoc. Ať už jde o foukané skleněné, nebo folklorní slaměné. Pokud nepatříte mezi ty šťastlivce, u kterých kolují z generace na generaci, nezoufejte. V Česku stále existuje řada firem, které se výrobou těch tradičních ozdob, které známe z dob našich babiček, zabývají. Za všechny jsou to například Ornex, Glassor nebo Tritica. Další možností je zajít v době adventu na vánoční trhy a nakoupit tam. Výhodou je, že nemusíte kupovat hned celou kolekci najednou. Speciálně skleněné ozdoby jsou totiž každá unikátem a míchat různé barvy, velikosti i tvary není vůbec žádný estetický zločin, naopak!

Ozdoby s nízkou trvanlivostí

Řeč je tu samozřejmě o vánočních kolekcích. Ty pravda úplně nezapadají do žádného stylu, ať už se rozhodnete pro slámu nebo sklo. Vánoce ale přeci jen slavíme zejména kvůli dětem a pro ty by byl vánoční stromeček bez čokoládiček jako bramborový salát bez brambor. Navíc jednotlivé bonbony vždy můžete šikovně pověsit na zadní část stromku, popřípadě je schovat na větve blízko kmenu. Běžné oko si jich tak ani nevšimne a vaše ratolesti to alespoň trochu zbrzdí v nezřízené konzumaci cukrovinek.

Vlastnoruční výroba

Skleněné koule doma asi sami doma vyfouknete jen stěží, přesto existuje mnoho nápaditých ozdob, které si s trochou šikovnosti zvládnete vyrobit sami. Pěkně vypadají například nasušené plátky pomerančů nebo jablek. Jen při krájení dejte pozor na směr řezu – ten musí směřovat vodorovně, tedy přesně opačně, než kdybyste ovoce krájeli k snědku. Stejně tak hezky vypadají nazdobené perníčky nebo zavěšené šišky. A pro odvážnější máme jeden tip z USA – na dlouhou nit navlékněte zrnka rozpukaného popcornu, která prostřídáte s kuličkami jeřabin. Jakkoli se tato kombinace může zdát bláznivá, výsledek vypadá moc pěkně, zejména pak v kombinaci s ostatními podomácku vyrobenými dekoracemi.

Od kmene až po špičku

Krásný stromek ale není jenom o nazdobených větvích. Základem je kvalitní stojan, který není jen stabilní, ale také neprotéká. Stromku je totiž potřeba dát pořádně napít, aby po pár dnech nezačal opadávat a řídnout. A pokud jde o vršek, nabízí se hned několik variant – špice, hvězda nebo jen skromnější mašle. Jen nezapomeňte – pokud se chystáte na špičku stromu nasazovat ozdobu, nejprve si vyměřte potřebnou délku a zbytek terminálního vrcholu zastříhnete tak, aby špice či hvězda na stromku krásně seděly, a ne trčely.

Bezpečné cesty®

BEZPEČNÁ JÍZDA V ZIMĚ PŘÍPRAVA NA ZIMU

Ošetření zámků a dveří
proti zamrznutí

NEMRZNOUCÍ KAPALINY

- ◆ Chladicí kapalina
- ◆ Ostřikovače (do -25 °C)

ZIMNÍ PNEUMATIKY

- ◆ Dezén min. 4 mm
- ◆ Od 1. 11. do 31. 3.

KONTROLA VOZU

Baterie, stěrače, olej, brzdy
(nejlépe v servisu)

Doporučená zimní výbava

Škrabka, smeták, sněhové řetězy, lopatka,
startovací kabely, rozmrazovač, deka

DOPORUČUJEME

Vyzkoušejte si zvládání smyku na sněhu
ve vašem autě na polygonu nebo
uzavřeném letišti.

Generální partner

ŠKODA

Partneři projektu

www.bezpecnecesty.cz

Bezpečné cesty®

BEZPEČNÁ JÍZDA V ZIMĚ PŘÍPRAVA NA JÍZDU

SNÍH A LED

důkladně odstranit
sníh a led
z celého vozu
i nákladu

SVĚTLA

očistit všechna
světla (i směrová)

OKNA

očistit okna pro dobrý
výhled a menší oslnění

STĚRAČE

uvolnění stěračů
(netrhat, odmrazit)

TRASA A POČASÍ

nehody, uzavírky, kolony
(někdy raději nevyjíždět)

DOSTATEČNÁ REZERVA

čas, palivo, nabitá
baterie v telefonu

PRO PŘÍPAD KOLON

jídlo, pití, oblečení, deku

Generální partner

ŠKODA

Partneři projektu

www.bezpecnecesty.cz

ČOV - ČESKÝ OLYMPIJSKÝ VÝBOR

Článek připravila redakce

Informace čerpány z internetových stránek muzeumkarlazemana.cz

Český olympijský výbor (ČOV) je národní olympijský výbor, původně založený 18. května 1899, s právní formou spolku působícího v České republice za účelem „rozvíjet a šířit olympijské ideály a zastupovat a zabezpečovat účast České republiky na olympijských hrách.“

Jedná se o jeden z nejstarších národních olympijských výborů na světě. Je společným zázemím českých občanů, sportovních svazů, federací, asociací, unií a dalších subjektů fungujících na území České republiky.

V roce 1919 po osamostatnění Československa změnil název na Československý olympijský výbor, 21. prosince 1992 několik dní před vznikem České republiky, pak došlo k jeho transformaci a obnovení původního názvu.

Od roku 1934 výbor každoročně uděluje Cenu Jiřího Gutha-Jarkovského sportovním osobnostem za vynikající sportovní výsledky v uplynulé sezóně. Od roku 2012 je předsedou Jiří Kejval.

Od roku 2003 pořádá ČOV ve spolupráci s jednotlivými kraji Olympiádu dětí a mládeže, což je projekt na podporu mládežnického sportu. Každoročně střídavě na letní a zimní olympiádě dětí a mládeže soutěží krajské reprezentace v několika sportech v kategoriích mladších i starších žáků a žákyň.

historie

V roce 1896 se zúčastnil český středoškolský profesor dr. Jiří Stanislav Guth-Jarkovský prvních novodobých olympijských her v Athénách a domů se vrátil nadšen. Olympijské hnutí začal propagovat v českých i německých časopisech. Snažil se ihned založit Český olympijský výbor, získat vedení Sokola, nikde však zprvu neuspěl.

Roku 1897 byla ustavena Česká amatérská atletická unie (ČAAU), kterou zpočátku vedl. Pak její vedení předal dalšímu významnému sportovnímu organizátorovi Josefovi Rösler-Ořovskému. Spolu s ním svolal v roce 1899 několik schůzí a založili spolu s dalšími sportovci (např. Václav Rudl) 18. května 1899 Český olympijský výbor (ČOV). Z počátku dobře nepracoval, a tak jej založili v lednu 1900 znovu. Od března 1900 již ČOV vyvíjel stálou činnost. Jejich cílem bylo se zúčastnit Olympijských her v roce 1900 v Paříži.

Přestože neexistoval suverénní český stát, tak tento národní výbor vystupoval až do pařížského kongresu v roce 1914 samostatně, poté do vzniku ČSR v roce 1918 mu byl samostatný status odňat. Po celých 30 let (1899–1929) byl prvním českým předsedou dr. Jiří Guth a byl i prvním členem v Mezinárodním olympijském výboru (1899–1943).

Český olympijský výbor obnovil svou činnost 5. listopadu 1918 a v červnu 1920 změnil svůj název na Československý olympijský výbor. Stal se v průběhu dalších let konkurentem Československé obce sportovní, nahrazené roku 1927 Československým všesportovním výborem (ČSVV). Po pětileté přestávce způsobené první světovou válkou se Mezinárodní olympijský výbor sešel roku 1919 a rozhodl uspořádat Hry VII. olympiády v Antverpách. VIII. olympijský kongres byl uspořádán roku 1925 v Praze.

Dne 21. prosince 1992 došlo k přejmenování zpět na původní název Český olympijský výbor.

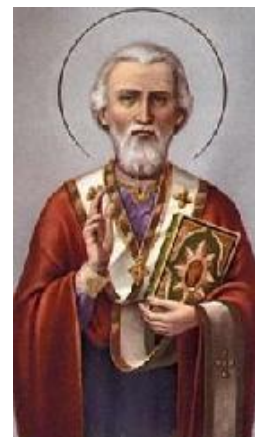
Svatý Mikuláš

Článek připravila Lucie Volková

Informace čerpány z internetových stránek vira.cz a catholica.cz

Na sklonku roku se to svátky jen hemží. Dušičkami počínaje, přes svátky vánoční až po oslavování příchodu roku a loučení se s rokem starým. Minulý rok jsem vás obeznámila více se svátkem svaté Lucie a dnes bych vás chtěla nechat nahlédnout pod pokličku svátku sv. Mikuláše.

Svatý Mikuláš se narodil 15. března v roce 270 n. l. Jako mladý muž se stal biskupem v Myře (na území dnešního Turecka). Zanedlouho však započala honba a pronásledování křesťanů za Galeriu Valeria Maximina. Mikuláš se dostal do zajetí a ve vězení byl mučen. V roce 325, kdy se ještě vzpamatoval z trýznění, vystoupil na slavném koncilu Nicejském. Jeho datum úmrtí nejspíše je právě 6. prosince roku mezi 345 až 351.

Mikuláš byl velice milosrdný a laskavý člověk, měl dobré srdce. To jej také učinilo věhlasným. Jedna jeho legenda praví, jak píše na stránkách catholica.cz: „Podle legendy se v jeho rodném městě dostala do velké nouze jedna rodina šlechtického původu, v níž otec, který neměl na věno pro své tři dcery, chtěl prodávat jejich panenství. Mikuláš, aby je uchránil od údělu prostituce a zbavil je nejhorší bídy, za noční tmy jim vhodil do okna měšec s penězi, dostačujícími jako věno pro první dívku. Totéž udělal ještě dvakrát a svými milosrdnými skutky utvrdil rodinu ve víře v Boží lásku a uchránil ji.“ Tento skutek je jen jeden z mnoha, avšak Mikuláš jednal v tichosti a v tajemství, takže je možné, že si lidé jeho bohuľibost přikrášlovali. Na každém šprochu pravdy trochu. Prý vykoupil mnoho dětí, kterým hrozila smrt za krádež.

Nicméně, legenda o zadluženém otci a třech dcerách dala základ právě tradici, jak ji známe dnes. Existuje verze příběhu, že jeden z měšců s penězi, který vhodil Mikuláš do domu, dopadl do zavěšené sušící se punčochy. Za dob středověkých vznikaly biskupské chlapecké hry. Hry se nejprve hrály na klášterních školách, při nichž jeden žák přebíral i s berlou funkci představitele kláštera a jeden den v roce v zastoupení patrona Mikuláše vládl škole i klášteru. Hra se později začala rozvíjet, kdy se v předvečer 6. prosince nadělovali dárky a káralo za neukázněné chování. S Mikulášem v Německu chodil čeledín Ruprecht.

Dnes chodí například v Portugalsku Pai Natal, v Rakousku chodí Nikolo s čertem Krampusem, v Anglii Father Christmas a ve Francii Saint Nicolas.

Mikuláš se stal například patronem cestujících, dětí, nevině odsouzených, novomanželů, vědců, výrobců svíček a tak dále, je vyzván za šťastný sňatek, proti strachu, proti povodním, kvůli znovuzískání odcizených věcí, proti krádežím a na ochranu proti zlodějům.

Já osobně vzpomínám na tento svátek ráda (které dítě nedostává rádo sladkosti), až na jednu výjimku. Byla jsem jednou doslova mučena čertem, který mě trápil a diskutoval asi hodinu o tom, jestli mě vezme nebo nevezme do pekla i přes sliby, že opravdu budu už hodná, i přes písničku, kterou jsem zaspívala přes slzy. Nenechal se odradit a mučil mě a mučil. Tuto návštěvu mám zdokumentovanou na videokazetě. Oni to mučení ještě natáčeli a nikdo mi nepomohl. Chápete to? Držela jsem se křečovitě dědy za ruku, aby mě náhodou ten černej s rohama nesebral. Mamka měla co dělat s mladším bráškou, který se také samozřejmě bál. Děti, přestaňte číst: Později jsem se dozvěděla, že onen čert byl strejda, anděl taktéž a Mikuláš byl táta. K nám šli jako poslední, silně posilnění tím, co jim kdo doma nabídl a proto si pak dovolovali. Rodičům radím, ať neposílají na své děti rodinné příslušníky a hlavně – bez alkoholu prosím. :)

Tímto vám chci popřát klidné a šťastné prožití všech svátků, které nás čekají. Užijte si posledních pár dní a do roku 2020 přeji mnoho štěstí a životních úspěchů.

Historie v propadlišti dějin

článek připravil Mgr. Jiří Vítovec

Informace čerpány z internetových stránek hrady.cz, mapy.cz a wikipedia.org

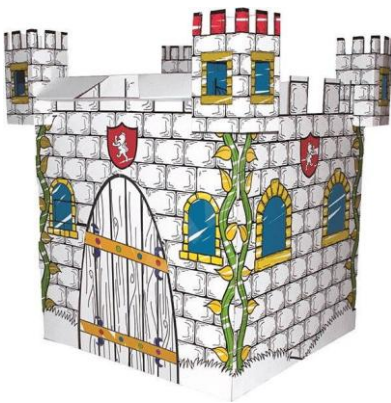
Už je to nějaký ten pátek, co se tato rubrika věnuje místům naší historie, o kterých nevíme, nebo kterým se nedostává takové pozornosti. Tentokrát by možná nebylo na škodu popustit uzdu té části našeho já, která miluje romantickou představu o středověku. Navrhuji, abyste si pustili nějaký povedený film (osobně doporučuji třeba severský film Arn) a než se Vám ho podaří nějak legálně sehnat, můžeme se podívat na místa, kde byste si mohli pak celý děj připomenout.

První dnešní zastávkou je místo na pravém břehu Vltavy v blízkosti Kamenného Újezdu. Hrad Maškovec, nazývaný také Kotek nebo Kotkův Hrádek, byl postaven v polovině 14. století pány z Újezda. Ti byli příbuznými poměrně významných Bavorů ze Strakonic, pánů z Drahonic a rytířů z Pořešína. Hrad, resp. jeho páni, sehrál jistou roli i v husitských válkách, a to nejdříve na straně husitů a poté pánů z Rožmberka. Pravděpodobně jim to moc neneslo, protože ve dvacátých letech 15. století se rod ocitl ve finanční tísní a tehdejší kronikáře přestal zajímat a přestali o něm psát (to ještě neexistoval senzacechtivý bulvár). Později hrad koupili Rožmberkové, kteří o něj příliš zájmu nejevili a na konci století už byl hrad vedený jako zřícenina. Jeho osud ale zpečetil místní majitel blízkého dvoru, jistý Pachner z Ebendorfu, který hrad nechal rozebrat na stavební materiál – „Nezemřel. Bude dál žít v každém z nás.“ Dnes jde o chráněnou památku, kde najdete jen pár kamenů a pěknou vyhlídku. Pokud vás lákají výšky, můžete tu využít i horolezecké výstupy na místní 35 metrů vysoké lámavé skále.

Pokud zůstaneme u chráněných památek, můžeme se zaměřit třeba na hrad Fuglhaus v CHKO Třeboňsko. Zbytky po něm byste našli 1,5km od obce Klec blízko stejnojmenného rybníka. Nechal ho pravděpodobně postavit Oldřich z Ústí kolem roku 1395. Dlouho mu ale nevydržel, protože už v roce 1410 ho od něj odkoupil Jan z Ústí, jehož potomci se rozhodli hrad poskytnout jako úkryt lapkům škodícím Rožmberkům. V husitských válkách tedy také sehrál svou podstatnou roli, dokud ho další Oldřich, tentokrát Oldřich II. z Rožmberka, v roce 1435 nedobyl a nepobořil. Přesto se ale hrad dočkal oprav, opět od Jana z Ústí, a až do roku 1596 zažíval dobré časy. Poté byl však opuštěn a zpustl, a nakonec ho potkal podobný osud jako hrad Maškovec. Tentokrát byla vytěžena část skály, na které hrad stál. Ve výsledku dopadl tak, že z něj prakticky nic nezbylo, ale pokud by Vás omrzela výlet ke zbytkům hradu, možná byste ocenili nedaleké rybníky – že prý ten největší má stejné jméno, jako Oldřich, který pobořil hrad Kuglhaus.

A abych trochu víc probudil Vaši fantazii, třetí zastávkou bude Hrad na Stožecké skále. Kdysi stával nad údolím Studené Vltavy jen 5 km od jejího soutoku s Teplou Vltavou. Předpokládá se, že ho postavil rod Vítkovců kvůli ochraně Zlaté stezky. Ti však v době jeho výstavby se o ochranu této obchodní tepny nestarali. Možností by tak mohla vyšehradská kapitula, která měla pod ochranou i nedaleký ženský klášter Niedernburg. Neslibnější teorií je však jeho založení coby podpora českého krále Karla I., který je spíše znám jakožto císař Svaté říše římské Karel IV. V roce 1581 už je však na jeho místě popisován pouze les, takže se stejně jako předchozí hrady příliš velké slávy nedočkal.

Pokud byste vyrazili na výlet po těchto třech bývalých hradech, dost možná byste byli zklamaní z nedostatku napůl rozpadlých zdí a tudíž super možností na fotku. Našli byste „jen“ přírodu, která si tato místa přetvořila tak, jak to dokáže jen ona a ukázala nám, s jakou silou dokáže naše výtvořiny přetvořit v něco významného. A toho bychom si měli vážit.

Vývoj hradů v Čechách 1

Článek připravil Martin Štulla

Informace čerpány z internetových stránek

Hrady v Čechách

Hrady plnily celou řadu funkcí, především obytnou a obrannou. Jejich vývoj u nás probíhal od 12. století a aktivní obrannou roli hrály až do třicetileté války v první polovině 17. stol. Čechy jsou územím na hrady velice bohatým, a to i v evropském měřítku.

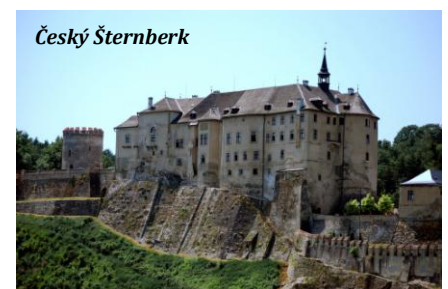
Nejstarší hrady v Čechách, 12. stol.

S nejstaršími kamennými hrady se setkáváme na území Čech ojedinele již ve 12. stol., vůdčím typem opevněného sídla se staly až kolem r. 1230.

Vůbec nejstarším středověkým kamenným hradem u nás je Přimda, z doby před r. 1121. Na území Čech však byla vystavěna neoprávněně (blízké Chebsko, kde nacházíme velkou koncentraci nejranějších hradů z 12. stol., nebylo součástí Čech). Do roku 1135 proběhla přestavba Pražského hradu (mj. zděné opevnění), ten však zůstával nadále hradištěm. Podobné úpravy postihly např. Vyšehrad a Mělník. Ve 12. stol. byl v románském slohu vystavěn pražským biskupem hrad v Roudnici nad Labem.

Základ sítě královských hradů, 1200–1250

V první třetině 13. stol. vzniklo několik dalších hradů v románském slohu, např. Landštejn, Strakonice, Locket, Blatná. Ke zlomu dochází po r. 1230, kdy je položen základ nové sítě královských hradů a poprvé se setkáváme i s hrady šlechtickými. Do r. 1250 vznikl např. Jindřichův Hradec, Křivoklát a Jívno. První stavba umožňující aktivní obranu byl Týřov, hrad typu francouzského kastelu. Podobných zásad se držel v té době i stavitel Džbánů. K nejstarším šlechtickým hradům bergfritového typu náleží mj. Krašov, Český Šternberk a Zbiroh.

Dokončení sítě královských hradů, 1250–1300

Ve druhé polovině 13. stol. je výstavba sítě královských hradů v podstatě završena. Začíná se objevovat velká čtverhranná obytná věž (donjon). Některé královské hrady už zdůrazňují reprezentační funkci, zejména jihočeský Myšenec.

U Bezdězu se v té době setkáváme poprvé se snahou oddálit setkání s nepřítelem co nejvíce od hradu; přístupovou cestu sledují daleko před vlastní hrad opevnění se třemi branami a Černou věží.

Častěji se používá břitu; jedinečný dvojbřit se nachází na Týřově.

Ojedinele k nám pronikla (z Podunají) i čtverhranná útočištná věž (např. Klenová, Žerotín), na Choustníku dokonce dvojnásobná. Choustník v té době představoval jediný příklad ganerbenburgu v Čechách. Pouze dva šlechtické hrady té doby se mohly rovnat královským stavbám, a to Příběnice (postavené Vítkovci) a Stará Dubá (pány z Dubé).

Rozvoj šlechtických hradů, 1300–1350

Po r. 1300 probíhal další vývoj ve znamení rozvíjející se šlechtické architektury. Přední místo zaujímá typ s donjonem jako hlavní obytnou i obrannou stavbou; hrady donjonového typu vznikají až do období kolem r. 1360 a rozměry některých donjonů byly obrovské; Rabí 13x18 m, Pajrek 16x16 m, Vítkův Kámen 14x17.5 m. Flankovací věže byly použity ve větším počtu už pouze na Práchni (po r. 1315), jedna flankovací věž se vyskytuje častěji (mj. Borotín, Kost).

Neživotnější se vzhledem ke své jednoduchosti ukázala bergfritová dispozice. Výjimečně mohl být bergfrit zdvojen (Vlašim) či ztrojen (Zvířetice).

Početnou skupinu hradů 14. stol. představují hrady bezvěžové, především s plášťovou zdí (Opárno) a dvoupalácové (Helfenburk u Bavorova, Dívčí Kámen). Dvoupalácové rozvržení odpovídalo klidným poměrům a zdůrazňovalo obytnou složku hradu.

Výraznou skupinu představují i hrady dvouvěžové (Hamrštejn, Libštejn, Trosky).

Za Jana Lucemburského byl vystavěn první hrad s čistě vojenskou funkcí, Preitenstein. Mohl pojmout a ubytovat velký počet vojáků a připomíná tak spíše opevněný tábor. Jinak král pověřoval stavbou hradů šlechtice, kterým pak hrad udělil v léno (Střekov, Kamýk a další).

Doplnění sítě královských hradů, 1350–1400

Za Karla IV. byla síť královských hradů významně obohacena (Karlštejn, Kašperk, Radyně, Karlshaus a další). Hrady stavěné po r. 1300 do doby kolem r. 1380 neumožňovaly aktivní obranu. Velmi častá je i nevýhodná volba staveniště, ohrožitelného z okolních výšin (týká se to i tak důležitého hradu, jakým byl Karlštejn). Většina výdobytků aktivní obrany 13. stol. byla zapomenuta a k jejímu využití vedl až rozvoj palných zbraní za husitských válek.

Kolem r. 1400 se setkáváme s ještě větším důrazem na obytnou funkci na úkor obranyschopnosti, stavby jako by byly popřením dosavadního vývoje. Např. na Točníku se palác dostává do nejexponovanější polohy nad šíjový příkop. Obranná složka hradu je omezena na hranici únosného minima na Krakovci. Vývoj tak dospěl na práh kvalitativní přeměny v zámek.

Na přelomu 14. a 15. stol., v době prohlubující se celospolečenské krize, se mnoho hradů stalo centry působení lapkovských skupin, zaměřujících se na přepady kupeckých povozů, únosy spojené s vymáháním výkupného i kořistné výpravy do ciziny. Do této činnosti se zapojili i příslušníci mnoha předních rodů v zemi a české země získaly pověst oblasti, do které není radno cestovat.

Sklonek 14. století je také počátkem doby významnějšího rozkvětu menších opevněných sídel, tvrzí. Jejich stoupající množství souviselo s rostoucím zastoupením nižší šlechty ve společnosti.

Pokračování příště...

I jeden LIKE potěší...

www.facebook.com/keltoviny

Krajová jídla

Dnes o čokoládě

Článek připravila Věra Melicharová

Informace čerpány z internetových stránek společností, finance.cz a wikipedia.cz

Čokoláda je obvyklá součást nejrůznějších druhů sladkostí a patří bezesporu k nejoblíbenějším na světě. Slovo čokoláda má původ v aztéckém výrazu xocolātl, jenž má význam hořké pití.

Čokoláda se vyrábí z kvašených, pražených a mletých zrněk tropického kakaového stromu Theobroma cacao. Zrna pocházejí z kakaových tobolek – bobů. Výsledný produkt je známý jako „čokoláda“ (intenzivně ochucená hořká potravina – to je definice čokolády v mnoha slovnících). Tento produkt je definován v mnoha zemích jako kakao. V americkém čokoládovém průmyslu je kakao definováno jako sušina kakaových zrn, kakaové máslo je definováno jako tuková složka, a čokoláda je kombinací sušiny a tuku. Tato směs je obvykle oslazená cukrem a jinými přísadami a zpracována do čokoládových tabulek (jejichž jádro se též označuje jako čokoláda), nebo do nápoje (zvaného kakao nebo horká čokoláda).

Navíc čokoláda často tvoří hlavní složku nebo přísadu v potravinách jako zmrzlina, koláče, sušenky, buchty a v jiných dezertech.

Cukrárenský průmysl zažívá zlaté časy, přes všechny trendy ve zdravé výživě se mu celosvětově velmi daří a ekonomický rozvoj mu otevírá stále nové trhy. Ano, výrobci cukrovinek nás často přivedou na hříšné myšlenky a mnohdy i činy. Které značky těch největších výrobců si můžete koupit na našich pultech? To Vám je tematicky představujeme právě před koncem roku.

Mars

Společnost Mars je již po více než 100 let hrdým rodinným podnikem. Tato nezávislost nám přináší dar svobody a možnost přemýšlet v kontextu celých generací, nejen čtvrtletí, abychom mohli investovat do dlouhodobé budoucnosti našeho podnikání, našich lidí a planety, a to vše s ohledem na naše pevně dané principy.

Věříme, že svět, který chceme v budoucnu, začíná tím, co děláme dnes. Naše smělé ambice se musí opírat o činy našich 115 tisíců spolupracovníků v 80 zemích světa, které realizujeme již dnes.

Mars vstoupil na český trh v roce 1992. Český trh je od roku 2016 organizovaný pod střechou společnosti Mars Multisales Central Europe, spojující maďarský, český, slovenský a rumunský trh. Organizace s 540 zaměstnanci (zvanými Spolupracovníci) dnes působí ve třech kategoriích: cukrovinky (čokoláda, žvýkačky a cukrovinky), potraviny (rýže a omáčky) a výživa domácích zvířat.

Kromě toho, Mars provozuje v regionu dva ze svých největších závodů v tomto segmentu, včetně továrny v Csongrád Bokros v Maďarsku, v níž se vyrábí suché krmivo a dobroty pro zvířata, a také zařízení na výrobu nečokoládových cukrovinek, včetně vývojového centra cukrovinek v Poříčí nad Sázavou v České republice.

Mondeléz

Společnost Mondeléz International je předním světovým výrobcem cukrovinek a pečených produktů. V současné době prodává své produkty ve 160 zemích světa. Na českém a slovenském trhu patří mezi její klíčové značky čokolády Milka a Figaro, sušenky Opavia, Milka, BeBe Dobré ráno, Kolonáda a bonbony Halls. V České republice společnost provozuje továrny v Opavě, Lovosicích a Mariánských Lázních. Na Slovensku má továrnu v Bratislavě. Ve dvou obchodních jednotkách, čtyřech továrnách a bratislavském centru sdílených služeb zaměstnává téměř 2,5 tisíce lidí.

Společnost, dříve známá jako Kraft Foods, po rozdělení své potravinářské části v Severní Americe v roce 2012 změnila jméno na Mondeléz International. Toto jméno je nově vytvořeným výrazem, který vyvolává představu lahodného světa plného radostných okamžiků („Monde“ pochází z francouzského slova pro „svět“ a „deléz“ je slovní hříčkou pro slovo „lahodný“).

V ČR začala společnost Mondeléz International pod novým názvem fungovat 29. dubna 2013.

Ferrero

Několik let poté, co do České republiky začaly být z Itálie dováženy výrobky společnosti Ferrero (např. Kinder Surprise, Kinder Chocolate, Tic Tac), byla dne 11. března 1994 založena společnost Ferrero Česká s.r.o. Výrobky uvedené na trh zaznamenaly okamžitý úspěch u zákazníků díky vysoké kvalitě výrobků, silné reklamní podpoře a dobré distribuci. Počínaje obchodním rokem 1996/1997 začíná společnost Ferrero Česká z Prahy řídit také slovenský trh.

Ferrero Česká dnes

V současné době patří společnost Ferrero Česká mezi nejvýznamnější společnosti v oblasti čokoládových cukrovinek v České a Slovenské republice. Její výrobky jako např. Nutella, Tic Tac, Kinder Bueno, Kinder Surprise, Kinder Chocolate, Ferrero Rocher, Raffaello, Mon Cheri, stejně tak i chlazené výrobky jako Kinder Mléčný řez, Kinder Pinguí jsou velmi dobře zavedeny na českém a slovenském trhu. Každý den miliony zákazníků oceňují Ferrero výrobky pro jejich vysokou kvalitu, chuť a jedinečnost. Čeští spotřebitelé jsou kupříkladu v mezinárodním porovnání těmi, kteří milují výrobky Tic Tac ze všech nejvíce.

Od roku 1998 společnost Ferrero Česká neustále podporuje fyzickou aktivitu dětí, a to prostřednictvím programu Kinder+Sport, jehož cílem je rozšířit výuku a provozování atletiky na základních školách v České republice a na Slovensku.

Nestlé

Společnost byla založena v roce 1866 a byla pojmenována podle švýcarského lékárníka Henriho Nestlé. Experimentováním s různými kombinacemi mléka, pšeničné mouky a cukru, vytvořil výživu pro kojence, kteří nemohli být krmeni mateřským mlékem. Jeho hlavním cílem bylo pomoci při řešení problému kojenecké úmrtnosti v důsledku nedostatečné a nesprávné výživy. Tento nový produkt se jmenoval Farine Lacte Henry Nestlé, a po několika letech se aktivně prodával ve většině evropských zemí.

Henri Nestlé, uvědomující si význam značky výrobků na trhu, se rozhodl použít jako ochrannou známku rodinný erb – hnízdo ptáků.

V 70. letech 19. století bojoval s konkurenty a společnost vydala na trh svou vlastní značku kondenzovaného mléka. V roce 1875 měl trvalé bydliště ve městě Vevey Daniel Peter, kde vymysleli způsob, jak získat spojením kakaového prášku a mléka mléčnou čokoládu a založil společnost, která se rychle stala světovou jedničkou ve výrobě čokolády. Později se také stal členem představenstva společnosti Nestlé.

V roce 1882 švýcarský kuchař Julius Maggi vyvinul technologii pro výrobu instantní hrachové polévky a luštěnin a založil firmu „Maggi a spol.“, která do konce tohoto století vyráběla nejen bylinné polévky, ale i vývar v kostce (bujón), omáčky a koření.

O čokoládě, obezitě a orangutanech

Cukrárenský trh se musí vypořádávat s řadou problémů - zdražování vstupních surovin, které vede ke zmenšování objemu výrobků, či nahrazování surovin jejich levnějšími variantami (Nutella, Lentilky). Další velkou výzvou pro tyto společnosti je nahrazování cukru a vůbec snižování kalorických hodnot, protože západní státy trápí vlna obezity. Vyspělé státy se snaží legislativní formou omezit spotřebu cukrovinek u dětí a mnoho rodičů si začíná příjem cukrovinek u svých dětí hlídat.

Koncerny se také potýkají s nařčeními, že se podílejí na ničení pralesů v Asii, Jižní Americe a Africe kvůli palmovému oleji a kakaovým bobům. Symbolem ničení pralesů na Borneu a Sumatře se stal orangutan, kterého pěstování palmy olejné postihlo nejvíce, kvůli ničení jeho životního prostředí. Záběry na ubité orangutany zamávaly s PR společnosti Nestlé, která pravděpodobně odebírala palmový olej z nelegálních plantáží. Dále se zdravotní dopady palmového oleje snaží dementovat společnost Ferrero kvůli jeho velkému obsahu v Nutelle.

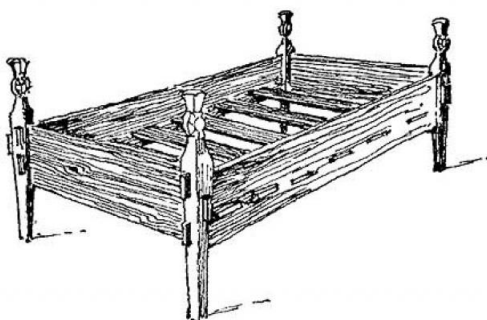
Nicméně i přes různé skandály se výrobky těchto společností těší velké oblibě. I nadále nás budou svádět k prohřešku proti životosprávě a hodně babičky je budou stále ve velkém kupovat nezbedným vnučátkům.

Prokletí pocesťného

7. část

Příběh napsal a připravil Jiří Šulc

Klidného spánku mi tu noc nebylo dopřáno. Na posteli jsem se neustále převaloval a se zavřenýma očima se nutil usnout. A když se to povedlo, tak jsem se brzy opět probudil. Měsíc byl na jasné obloze vždy o kus dál, než po předchozím procitnutí, noc se však ještě ani zdaleka nechýlila ke konci. Když jsem se probudil už potřetí, byl jsem z toho tak rozzlobený, že už jsem nemohl vydržet. Nemohl jsem dále jen ležet v posteli, proto jsem vstal a šel k oknu. Otevřel jsem okno, vyklonil se ven a prohlížel si hvězdné nebe. Rád jsem na něm vždy po setmění těkal očima po obloze, dokud jsem nenašel všechna souhvězdí, která jsem poznal. Moc jich, ku pravdě, nebylo. Má záliba, která mě dříve tak uklidňovala a vyvolávala chuť ulehnout do postele, nyní tedy spíš vyvolala nudu a zamyšlení nad tím, proč vůbec na hvězdy pořád koukám. Obrátil jsem zrak proto k zemi, kde se přede mnou rozprostírala naše vesnice.

Na druhé straně hospody bylo ještě několik domků a farem, ale pořád jsem měl výhled na většinu stavení. Ve vesnici bylo celkem 11 domů různých velikostí, podle toho, jak velké rodiny v nich žily. Většinou byly dřevěné se slaměnými střechami. Už jako malý jsem slyšel vyprávění o městech v centru říše, kde jsou domy z kamene a střechami z hliněných došek. Tak jako už stokrát předtím jsem si je zkusil představit a zatoužil přitom o návštěvě nějakého města. Někdy vyprávění hovořilo i o domech z drahého kamení a střechách ze stříbra a zlata, ale bylo mi velmi brzy vysvětleno, že to jsou jen pohádky. Kdysi dávno vesničané rozebrali starou opuštěnou kamennou věž blízko lesa. Z těch kamenů byla postavena studna, několik nízkých zdí okolo polí a zahrádek a hlavně přízemí velkého domu, který se později stal Horthasovou hospodou. To byla jediná větší kamenná stavba ve vesnici. I fojtův dům, který zabral po rodině, jenž vesnici opustila, postrádal kamenné stěny, kterými by se jeho majitel mohl pyšnit, tak si nechal dovézt aspoň došky na novou střechu.

Cesty mezi domky byly stále tvořeny blátem, vzpomínkou na odpolední déšť. Zaslechl jsem slabé čvachtání. Nebylo obvyklé, aby byl někdo z vesnice takhle pozdě v noci venku. Řekl jsem si, že dotýčný možná jde ke studni pro vodu, i když to vysvětlení také bylo nesmyslné. Otočil jsem hlavou směrem ke starému dubu, pod kterým se vždy po lijavci vytvořila kaluž tak velká, že by se v ní dalo vykoupat malé dítě. Čekal jsem, že uvidím, jak se její hladina leskne ve svitu luny. Místo toho jsem překvapeně sledoval, jak nějaký člověk uklouzl v blátě a spadl do kaluže obličejem napřed.

„Pitomče!“, ozval se křik. „Koukej, kam tě ty prasečí nohy nesou! Jestli tě někdo slyšel..“

Venku muselo být po dubem více lidí. Zaostřil jsem zrak a snažil se je spatřit. Jejich siluety splývaly se stíny stromu, takže jsem je nemohl rozeznat. Ten hlas plný hněvu však zněl povědomě.

„Jo, brácho. Kdyby ses teď viděl, vypadáš, jako tenkrát, když jsi spadl do díry po kadibudce.“ Druhý, opět povědomý hlas, se začal smát.

„Co kecáš, to není pravda, nikam jsem nespada!“ křičel třetí hlas na svou obranu. Ještě než jsem ho stačil zařadit, rozkřičel se opět první hlas.

„Ticho!“. Pak si nejspíše vzpomněl, že nechce být slyšen, tak ostatním dále spílal tišeji, ale stále panovačně a rozhněvaně.

„Držte huby, oba dva! Chcete probudit celou vesnici?! Davane, zvedni se z toho svinstva a jdeme!“

„Promiňte, pane fojt.“

Fojt Orssil a jeho pohůnci!

Teď už o tom nebyl pochyb, až jsem se divil, že jsem je nepoznal dříve. Co ale dělají v noci venku a kam jdou? Ať to bylo kamkoliv, fojtovi očividně velmi záleželo na tom, aby je nikdo neviděl. I když se směrem k hospodě nepodívali, okamžitě jsem se přitiskl ke stěně nalevo od okna a po chvíli sbírání odvahy opatrně vyhlédl znovu ven. Tři postavy šly dál svou cestou. Vypadalo to, jakoby ta první ve vedení, nejspíš fojt Orssil, neustále otáčela hlavou ze strany na stranu, hledající možného pronásledovatele. Že byly zpozorováni mnou určitě nevěděly. Stále přitisknutý ke stěně jsem přemýšlel nad tím, co jsem právě viděl. Nenapadlo mě, kam by trojice mohla jít potají uprostřed noci. Ale ať to bylo kamkoliv, mě se to určitě netýkalo. Nejlepší by bylo lehnout si zpět do postele a usnout. Avšak, jak bych mohl na něco tak zvláštního, až podezřelého, zapomenout a nic nedělat? Zvláště poté, co se událo během dne? Ale co mám dělat? Nejlepší by bylo vzbudit Horthase a vše mu říct. Už jsem se málem vydal ke dveřím a odtamtud do jeho ložnice, když jsem ten nápad zavrhl. Horthas vždy spal tvrdě a dnes to bude platit dvojnásobně, podle toho, jak večer vypadal. A i kdybych ho vzbudil, bude mi věřit, nebo mě jen pošle spát? A kdyby se šel ven za fojtem podívat, co se tím vyřeší? I kdyby se rozhodl kvůli tomu vzbudit celou vesnici, fojt se může na něco vymluvit. A třeba by je už ani nedohnal. Probouzet děvčata mě ani nenapadlo, to by bylo hloupé. Zdálo se, že všechno je na mně. Tak jsem tehdy udělal nejbáznivější věc ve svém životě.

Pokračování příště

Ze života ...

Hurá akce

Příběh napsala a připravila Gabriela Monte

Všechny akce máme většinou naplánovaný. Rodea už tak od února, max. března. No a akce s Country Rebels tak týden, dva dopředu. Co se týká Country Rebels, na ty jezdíme v průběhu celého roku, no a rodea během sezóny. Pro nás rodeová sezóna začala minulou sobotu v Království, bude pokračovat příští týden na Bonanze v Novém Boru a zakončíme ji 10. 8. v Borovici u Jerryho. Tento plán je předem jasně daný a neměnný. No a pak jsou tu ještě akce neplánované. Většinou to byly různé výlety. Na ty nejvíce vzpomíná Monte. Je to doba, kdy s námi jezdila i dcera. Většinou jsme si naplánovali trasu a nakonec vždy dorazili úplně jinam, než jsme chtěli. Například jsme 3× jeli na hrad Houska a ani jednou jsme ho nenašli a skončili v okolí Kokořína, nebo ve Starých Splavech. Pak jsme jeli na Mácháč a dorazili jsme na Housku. Dcera už je dospělá a na tyto výlety se jí s náma už moc nechce. Na rodea a Country Rebels, ale jezdí ráda.

V pátek večer jsme s Montem seděli u skleničky a jeho napadlo, že bychom mohli v sobotu vyrazit na výlet. A tak nastalo vymýšlení, kam bychom měli vyrazit. Do toho mi cinkla zpráva od dcery. Prý zítra hraje v Novém Boru Martin. Ptám se: A ty chceš jet? Odpověď: Ráda bych jela. Oznamuji to tedy svému muži. Bez mrknutí oka souhlasil, podmínkou však bylo, že nikdo z nás se o tom Martinovi nezmíní. No a z výletu tím pádem sešlo. Bylo půl desáté večer a já volala do klubu Pod schody, abych nám zamluvila místa. Je zvláštní, že mé jméno nikomu nic neřekne, ale když vyslovím Louny, každý hned ví, o koho jde. Majitelka klubu reagovala stejně: To abych vás posadila někam k Martinovi. Odpověděla jsem, že to by bylo fajn a aby mu neříkala, že dorazíme. Když utajení, tak v tom musí jet všichni.

V sobotu během dne jsem se ještě pokusila oslovit pár přátel, kteří bydlí v okolí Boru, zda se k nám nepřidají. Jak jsem čekala, všichni už něco měli a tak jsme vyrazili jen my tři. No, a protože jsme lidi činu, cestou jsme udělali malou zastávku u člena kapely Country Rebels Vaška Šímy. Původně to mělo být jen na cigaretu, ale Vaškovu nadšenému vítání a pozvání prostě nešlo odolat. Tak jsme alespoň chvíli poseděli s ním a jeho ženou Zdeničkou u nich na zahrádce. Musím přiznat, že tam bylo nádherně. Všude okolo nás to kvetlo a jen pár krůčků nás dělilo od protékající říčky. Prostě balzám na duši. Dalo by se tam sedět celé hodiny, jenže na nás čekal zmluvený stůl a tak jsme se v osm zvedli a vyrazili. Chvilku před půl devátou jsme vstupovali do již zmíněného klubu. Martin k nám seděl zády a tak první kdo si nás všiml, byl Rád'a. Chvilku koukal, jako když nevěří tomu, co vidí a pak prohlásil: No to není možný, vás bych tady fakt nečekal. V tom se otočil Martin a povídá: Já to tušil, když mi řekli, že ta rezervačka je pro někoho co jede za mnou. Ale udělali jste mi radost. Také barman Adam nás nadšeně vítal. Neplánovaná akce mohla začít. Byla jsem ráda, že kluci byli překvapení z našeho příjezdu. Překvapení však bylo připraveno i pro nás. A musím říct, že taky suprový a to když do klubu vešel Špunt.

Přestože má spoustu starostí s připravovaným rodeem, udělal si čas, aby za námi aspoň na chvíli zaběhl. No a krátce před koncem nás všechny ještě překvapil příchod Radka, kterému Monte neřekne jinak, než Prcek. Jeanny prakticky neslezla z parketu a my s Montáčkem jsme se taky vyřídili. Večer strašně rychle utekl, ale já už se teď moc těším na příští víkend. Zase se konečně sejdem úplně všichni, což se nám během roku moc nedaří. Zase bude jeden den na jednom místě, ta naše velká, bláznivá, westernová rodina.

Cesta napříč muzikály

Muzikály na ledě

Článek připravila Pavla Štullová

Informace čerpány z internetových stránek wikipedia.org a intershow.cz

Ač se rubrika jmenuje Cesta napříč muzikály, přesto jsem se rozhodla, že zařadím po hudebních filmech i hudební pohádky. Vždyť než se vůbec k nám muzikál jako takový dostal, měli jsme k dispozici děj se zpěvem právě ve filmech s písněmi.

Muzikál na ledě je syntézou činohry, hudby, zpěvu, tance, krasobruslení a má svůj nosný příběh, dramaturgii, scénu a děj (čímž se liší od ledních revue, kde předvádějí krasobruslaři na reprodukovanou nebo živou hudbu pouze svá taneční anebo akrobatická čísla v různých podobách). Autorem této inscenační formy muzikálu na ledě je český scenárista a režisér Jindřich Šimek.

Mimo jiné se tu objevili i další muzikály na ledě – Sněhurka, Broadway On Ice, Louskáček na ledě, Doba ledová, Disney On Ice, Máša a medvěd, Sněhurka, Jen počkej, zajíci.

Pohádkový muzikál na ledě Mrazík (1998)

Na motivy ruské lidové pohádky a jejího televizního zpracování s použitím textu N. Erdmana a překladu K. M. Walló napsal a pro pohádkový muzikál na ledě upravil Jindřich Šimek. Scénář zachovávající příběhovou osnovu předlohy je obohacen o další postavičky ze světa zvířátek.

Původní písně z filmu byly nově zaranžovány a doplněny o písně nové, stylově blízké hravosti a líbeznosti původních melodií. Mrazík na ledě je úchvatnou podívanou v pestrých folklorních kostýmech, v bohaté dekoraci a s nádhernou světelnou kompozicí, která vrcholí v závěru muzikálové pohádkové show oslnivým ohňostrojem přímo na ledové ploše.

Kouzelný muzikál na ledě Popelka (2011)

Pohádka inspirovala řadu významných umělců k filmovému, divadelnímu, televiznímu, muzikálovému či baletnímu zpracování, nikdy však nebyla uvedena jako muzikál na ledě.

Kouzelný muzikál na ledě Popelka je tvůrci připravován jako pohádkový příběh z období baroka. Každého si určitě získá nadčasová variabilní scéna, nesoucí veškeré prvky pohádkové fantazie. Diváci se mohou těšit na překrásné dobové kostýmy, fascinující světelnou kompozici, filmovou projekci a kouzelné efekty, doplněné filmovou animací.

Romantický muzikál na ledě

Romeo a Julie (2003)

Muzikálový milostný příběh Romea a Julie na ledě se odehrává v historických reáliích, avšak s použitím té nejmodernější scénické, zvukové a světelné techniky. Vznikla tak velkolepá scénická a hudební show s mnoha ohromujícími efekty. Jedná se o největší a jedinečný projekt svého druhu na světě s mezinárodní účastí sportovců, umělců a členů tvůrčího týmu.

Příběhy osamělé kovbojky

POSLEDNÍ APOLOVO KOUSEK

Příběh napsala a připravila Lenka Makrlíková

Dnes bylo vedro k zalknutí... Ručička teploměru vyšplhala k 45°C a šplhala by dál, kdyby se neblížil večer a sluníčko si řeklo, že už toho bylo pro dnešek dost a pomalu se začalo sklánět k obzoru... Přijela jsem z města dost pozdě, hodila tašky s nákupem do předsíně a mazala dolů ke klukům, že je vezmu na barák a pořádně osprchuju hadicí. Byli z toho vedra celí umordovaní a zpocení a tak rádi ťapkali za mnou s pocitem, že se určitě bude něco zajímavého dít. A dělo...

Oba jsem je osprchovala a otevřela dveře do baráku, aby se mohli psi jít zchladit do předsíně. Navlékla jsem si rukavice a hodlala čas využít v mé zahradní džungli, která už zcela jistě zapoměla i to, jak vypadám a tráva i veškerý plevel převzaly svou moc... Tráva už byla vyšší než já a hrozivě se tyčila přede mnou, jakoby mě varovala, že jestli vstoupím, pohltí mě a už mě nikdy nikdo nenajde... Zamyšleně jsem hleděla této výzvě do očí a nakonec zvolila taktiku pomalého útoku z kraje... Začala jsem skalkou a kopřivami a zcela ponořená do práce jsem přestala vnímat okolí. Moje dvě chlupatice se motali kolem a koně se pásli kdesi před domem. Vše bylo, jak má být. Myslela jsem si...

Po nějaké chvíli mi ale přišlo, že už je ten klid přeci jen nějaký dlouhý a šla jsem se raději podívat, jestli jsou kopytníci tam, kde mají být. Jak jsem se přibližovala k domu, začala mě zmáhat nebláhá předtucha... Viděla jsem otevřený dům a z předsíně koukal jen Apolovo zadek s mrskajícím ocasem... **NÁKUP!!** V tu ránu jsem věděla, že je zle! Apolo slyšel, že se blížím a pomalinku couval ven z předsíně. Celý špinavý a vyválený se na mě otočil a s nevinným výrazem mi spokojeně strčil hlavu, ze které crčely hektolitry slin, přímo do tváře...“Jdeš taky mlsat...?“ Podívala jsem se do předsíně... Obě tašky s nákupem vysypané, sáček s jablky rozžvýkaný a z většiny sežraný... rajčata mu asi nechutnala, protože byly rozšlapané po celé zemi... Apolo jako obvykle prostě neodolal své zvědavosti, ani vůni která se z tašek linula a které jsem zapoměla uklidit... Začal zřejmě houbami na mytí, které mu nepřišly zajímavé a tak je odhodil mezi boty, stejně jako sáčky s kořením, které se sice snažil přes pytlík ochutnat, ale naštěstí se mu je nepodařilo protrhnout a tak je klasifikoval jako nezajímavé, stejně jako krém, sprej a konzervy.... Na dně tašky ale něco neodolatelně vonělo a tak igelitku čapl do zubů a pořádně s ní zaklepal. Povedlo se... Vypadla rajčata, sáček s asi 10 jablky a ananas, který sem si po dlouhé době koupila, jelikož vypadal skutečně krásně žlutě zralý a voňavý a musel chutnat báječně...! A jistě chutnal... Apolo mi to ale říct nechtěl a sobecky mě odbyl jen zelenou sťopkou, která po něm zbyla... Jablka byla zavřená v sáčku ale i s tím stačilo pořádně zaklepat, a co se nevysypalo, alespoň přes igelit rozžvýkal. Rajčata mu ale vůbec nechutnala a tak skončila opovržlivě na podlaze, rozšlapaná kopyty... Musela to být náramná hostina, kde sliny tekly proudem a byly skutečně **ÚPLNĚ** všude... na zdi... a na koberci... na taškách... a na všem, co se sníst nedalo... Boty použil jako skleničky, ale jejich obsah už nevypil, jen nechal jako vzpomínku toho, jak **OPRAVDU MOC MU TO CHUTNALO...!!!**

GO, ROY, ROE, JAK ...

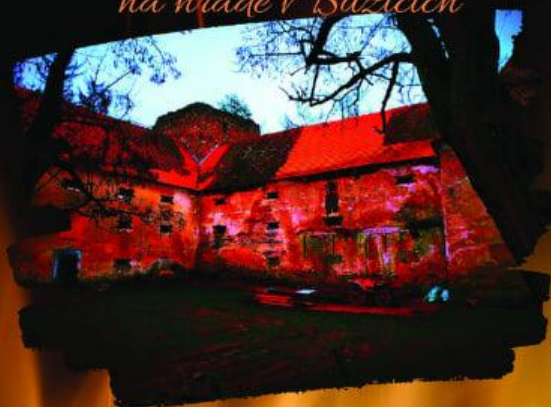
Peklo otevírá své brány a všechny Vás srdečně

zve na:

Čertovské rojení

1. prosince 2019 od 13:30 do 18:00

na hradě v Buzicích

- návštěva u Lucifera, herna pro čert'ata
- čertovský krámk, čertovská pohádka a kramářská píseň
- čertovská miniskolička práskání bičem spolku Keltoriny
- ohňová show S.H.S Berit Vimperk
- jarmark, občerstvení
- kostýmy vítány!
- vstupné: 50 Kč děti a 70 Kč dospělí

Pořádají: Spolek Modřásek a Starozitnosti Zdeněk Sedlák

Masopust 2020

23. února

Muzeum lidových staveb v Kourimi

BORŮVKOBRANÍ

11. - 12. 7. 2020

8. setkání držitelů Osobních a Týmových vizitek a jejich lovců

Restaurace Gerbera - Budvar aréna

11. ledna 2020

od 10 hodin

Program:

- „Kufrování s medvědem“ A-S3
- AV Tripper GO! České Budějovice
- Miniškoličku práskání bičem A-C35
- Výměna a nákup řady turistických vizitek

Pořádá Jiřa (P-1) a Pajin (P-35)
s kolektivem (straub.jiri@centrum.cz)

SHŠ PÁNÍ Z KOLÍNA SLAVÍ ČTVRT STOLETÍ HISTORICKÝCH BITEV Cas králů

25. rekonstrukce bitvy na kolínské jízdně

**16. KVĚTNA 2020
KOLÍN**

rekonstrukce připomene události
roku 1420 v Čechách

Básničky pro všechny lidičky

Doteky

Báseň napsala a připravila Jana Koláčková

Chci se hvězd dotknout lehce,
předlouhá noc mě nutí přemýšlet,
měsíc musí svou řečí promlouvat přece,
co mi šeptat chce, mohu vyslyšet.

Doteky, tak vzácné chvíle,
doteky duše a srdce,
občas zmizí tak rychle,
že rozplynou se prudce.

Kam vždy zmizí, nikdo netuší,
zbude jen šepot do ticha,
sen tak prázdné ticho přehluší,
vždy tak naše osudy zamíchá.

KOMIKSY A KRESLENÉ SERIÁLY

A JSME U KONCE...

Článek připravil Martin Štulla

Informace čerpány z internetových stránek wikipedie.cz

Komiksů je mnoho. Staré se přemalovávají. Nové vznikají. Nevím, zda jste si všimli, ale po celou dobu článků o komiksech a kreslených seriálech jsem se snažil schválně vyhýbat komiksům se superhrdinou. Tedy, v první řadě, komiksům Americkým, které produkuje společnost Marvel comics a DC comics... Možná se ptáte proč? Protože hlavní zápletkou je nějaký „záporák“ a proti němu stojí SUPERHRDINA...

České a československé komiksy jsou o něčem trochu jiné, ale když už je to poslední díl, tak se Superhrdinám trochu pověnujeme... Kdo tedy superhrdina je?

Superhrdina je fiktivní bytost, která se objevuje zejména v literatuře, komiksu a filmu. Je to většinou maskovaný člověk s nadpřirozenými schopnostmi. Na rozdíl od běžných hrdinů je obdařen buď výjimečnými schopnostmi, např. Superman, nebo mimořádnými technologickými možnostmi, jako např. Batman, případně jejich kombinací. Reprezentuje kladné vlastnosti a dobrotu lidské povahy. Obvykle pracuje sám a neměl by zabíjet.

Historie

V minulosti by se dali mezi superhrdiny zařadit mytologičtí hrdinové. Ve starověkých bájích a mýtech hrdinové podávají nadlidské výkony, což je důsledkem jejich mimořádného a často božského původu. Středověká literatura se zaměřuje na rytíře, kteří v bojích dokážou přemoci desítky protivníků. V knize Thomase Maloryho Artušova smrt nacházíme některé klasické zápletky superhrdinské literatury.

Prvním literárním maskovaným hrdinou je anglický Scarlet Pimpernel (Červený bedrník, 1903), který má v románech dvojí identitu. Dalšími jsou američtí hrdinové Zorro (1919), The Shadow (1930) a The Phantom (1936). Objevili se také nemaskované postavy se superschopnostmi, např. argentinský Patoruzú (1928) a američtí Pepek námořník (1929) a Hugo Danner (1930).

Oba trendy se zkombinovaly a v roce 1931 vznikl v Japonsku první maskovaný hrdina se superschopnostmi, Ōgon Bat (Zlatý netopýr). Dalším byl Mandrake the Magician (1934). V roce 1938 vytvořili židovští autoři Jerry Siegel a Joe Shuster postavu Supermana. Následovali postavy Batman, Captain Marvel, Flash a roku 1941 Captain America. Tím začala tzv. zlatá éra komiksu v době druhé světové války se znaky patriotismu. Po ztrátě nepřátel a vlivem cenzury došlo k úpadku komiksu. Postavy superhrdinů si brzy našly cestu na filmová plátna. Zlomem ve vnímání komiksových superhrdinů byl nástup Stana Leeho, který přinesl do boje superhrdinů běžný lidský faktor, růst postavy a její vývin a tím přiblížil superhrdiny čtenářům.

Období po roce 1970 bylo charakterizováno vzestupem zájmu o antihrdiny. Po této éře se literatura a komiks soustředí na drastické změny v životech superhrdinů, např. Batman, Temný rytíř či Supermanova smrt. Podobné trendy pokračují dodnes, přičemž nadpřirozené schopnosti často získávají lidé, kteří o ně nemají zájem, což vyvolává vnitřní konflikt v jejich životě, například některé postavy ze seriálu 4400 mají superschopnosti, ale obecně jsou pro ně a jejich okolí více břemenem než přínosem.

Společné rysy superhrdinů

- * Výjimečné schopnosti, nebo mimořádná technologická základna.
- * Dvojitá identita.
- * Svobodné zaměstnání, které jim dovoluje dobrodružný život.
- * Osobní motivace ke konání dobra, která je nezávislá na okolnostech.
- * Zahajovací příběh, který je nezbytný pro pochopení vzniku superhrdiny. Např. příjezd Zorra do Ameriky, nebo smrt rodičů v případě Batmana.
- * Prostředí, které nezbytně vyžaduje nadlidské výkony.
- * Superzločinec, který je v mnoha případech protipólem superhrdiny.
- * Achillova pata neboli zranitelné místo superhrdiny. Např. Kryptonit v případě Supermana
- * Superhrdinové se sdružují v superhrdinských týmech, které jim pomáhají v boji proti zločinu.
- * Vzácné řešení běžné kriminality. Život superhrdiny je zaměřen na boj se superpadouchem nebo živelnými katastrofami.

Superhrdinové na našem území

Pérák

Pérák je fiktivní český válečný hrdina z doby druhé světové války. V období Protektorátu Čechy a Morava se objevila městská legenda o podivném skákajícím člověku, který mimo jiné bojoval proti německým okupantům. Tento člověk tehdy dostal jméno Pérák. Díky pružinám na nohách, s nimiž dokázal přeskakovat i ulice, později získal (zejména díky lidovým povídkám) takové nadpřirozené schopnosti, že prý dokázal přeskocit celé vltavské údolí. Pérák nebyl nikdy dopaden. Po válce byl zobrazen také jako český superhrdina.

Dechberoucí zázrak

Jednalo se o první český, samostatný, sešitově vydávaný superhrdinský komiks na pokračování. Jeho hrdinou byl mladý student David Daneš, který po nehodě načerpal magickou energii tajemného golema, s jejíž pomocí coby titulní Zázrak bojoval proti zlu. Děj komiksu i jeho kresba přiznaně odkazoval k tzv. Stříbrné éře amerického komiksového mainstreamu, jíž tím vzdával hold. Všechny příběhy se však odehrávaly v současnosti a v Česku, a čerpaly z českých legend a pověstí. V ději se tak objevovaly postavy jako Bílá paní, doktor Faust, magistr Kelly, císař Rudolf II., Krysař, vodníci či Pérák.

Slušelo by se nějaké slovo na závěr... KOMIKS BYL, JE A BUDE...

HAWKING

PODIVUHODNÝ VESMÍR

Místo i čas narození Stephen Hawkinga jako by předznamenaly jeho budoucí kariéru fyzika a kosmologa. Narodil se v univerzitním městě Oxfordu 8. ledna 1942, na den přesně 300 let po smrti Galileia Galileie. Stephenovi rodiče pobývali v Oxfordu jen dočasně, ukryvali se tam před německým bombardováním Londýna.

Co když je Stephen novým vtělením Galileia Galileie?

Snad bys nevěřila na převtělování duší!

8. ledna 1942

Za týden nás čeká zkouška. Měli bychom se začít učit.

Dej mi pokoj se zkouškou. Zítřka je taky den!

1961 V sedmnácti začal na Oxfordské univerzitě studovat fyziku. Nepatřil k nejzornějším studentům, svůj čas dělil hlavně mezi kamarády, dívky a sport. Byl i náhradním kormidelníkem veslařské osmy při slavném závodu Oxford - Cambridge.

Moc piješ, Stephene!

To nepopírám. Ale je zvláštní, že poslední dva dny jsem neměl ani kapku.

PÁD ★★

Brzy však zjistil, že žádné „zítra“ přijít nemusí. Z ničeho nic začal mít potíže s chůzí, občas bez zjevné příčiny upadl...

Lékaři mu po vyšetření sdělili šokující zprávu: trpí nemocí nervových buněk, která se projevuje postupnou ztrátou kontroly nad svaly. Nemoc není léčitelná, zbývají mu nanejvýš dva roky života.

Budete brát tyhle vitaminy.

A pomůžou mi?

Ani v nejmenším. Ale budu mít dobrý pocit, že jsem vám něco předepsal.

Hawkingův zdravotní stav se zhoršoval pomaleji, než lékaři předpokládali. Nemoc mu život nevzala, ale zásadně změnila. Sport a zábava ustoupily teoretické fyzice a kosmologii. S dalším slavným fyzikem, Rogerem Penrosem, matematicky potvrdil teorii velkého třesku, říkající, že se vesmír zrodil z jediného nekonečně malého bodu.

Nekonečně malý bod se špatně kreslí. Co si počnou, až o nás jednu budou chystat komiks?

Však oni si poradí. Když odhaluješ tajemství vesmíru, nesmíš brát na takové prkotiny ohled.

Penrose

Když se novináři Hawkinga ptali, co bylo před velkým třeskem, vysvětlil jim, že taková otázka nemá smysl. Jako kdyby se zeptali, co leží severně od severního pólu.

Nevidíte někde sever?
Ještě před chvílí byl
přímo před námi.

V roce 1974 přišel Stephen Hawking s objevem, že černé díry nejsou tak docela černé. Z jejich okrajů přece jenom unikají částice, byť hodně podivným způsobem. Černá díra může nakonec úplně zmizet. Ztrácí se tím i informace o objektech, které dříve pohltila? Hawking se třicet let domníval, že ano, což by odporovalo fyzikálním zákonům. Jak uvidíme později, v roce 2004 svůj názor změnil...

1974

Pust',
potvorol
Hawking ti
to spočítá.

Černé díry v té době byly pouze odvážnou teorií. Hawking se proto vsadil s kolegou Kipem Thornem o předplatné erotického časopisu, že vůbec neexistují. Kdyby sázku prohrál, znamenalo by to, že jeho studium černých děr mělo smysl. V opačném případě by mu zbyl alespoň časopis. Sázku prohrál a určitě ho to nemrzelo.

1975

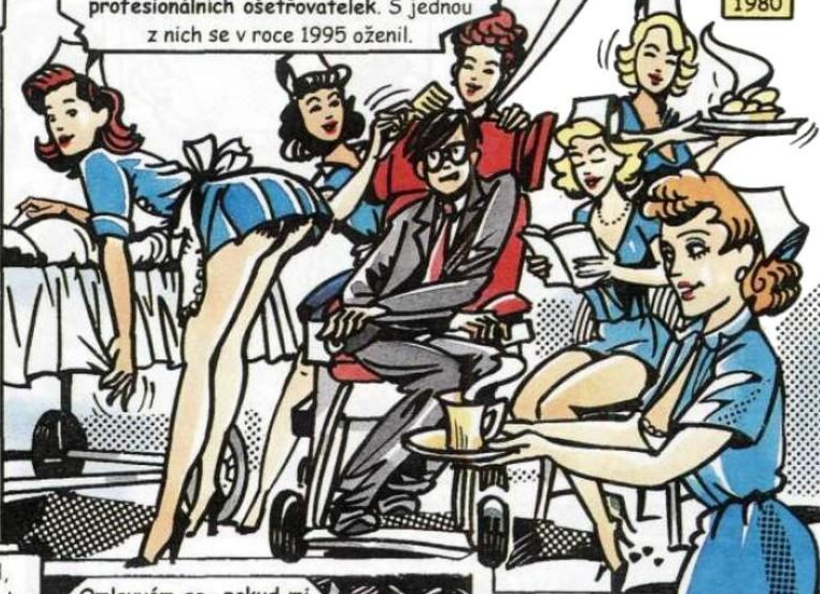
Je lepší přijít o jeden ročník časopisu než o několik let práce.

Svou první ženu si Hawking vzal v roce 1965. Měli spolu tři děti, v roce 1990 se však rozvedli. Jak postupně ztrácel schopnost pohybovat končetinami, potřeboval stále více péče. Od roku 1980 se neobejde bez týmu profesionálních ošetřovatelek. S jednou z nich se v roce 1995 oženil.

Připadám si jako hluchý na koncertě nebo slepý v galerii. Tolik krásných dívek a já tu dřepím jak pecka.

1980

V roce 1985 Hawking dostal zápal plic. Aby se neudusil, museli mu lékaři otevřít na krku otvor do průdušnice. Tím ho však zároveň zbavili schopnosti mluvit. Po několik měsíců byl odkázán na jediný, zoufale pomalý způsob komunikace: zvedl obočí, když někdo na tabulce ukázal správné písmeno.

1985

K-o-m-u-n-i-k-o-v-a-t
o-b-o-č-í-m n-e-n-í z-r-o-v-n-a
n-e-j-r-y-c-h-l-e-j-š-í.

Omlouvám se, pokud mi bude špatně rozumět. Můj počítač se včera trochu nachladil.

Hawking myslí mnohem rychleji, než je schopen své myšlenky zaznamenat. Dnes dosahuje rychlosti asi patnáct slov za minutu. Ale rychlost není vše. Jak s oblibou říká, politici dovedou mluvit desetkrát rychleji, přesto jen málokdy řeknou něco zajímavého.

Občané! Slibuji, že každému z vás slíbím dvakrát víc od všeho, co vám slíbují ostatní politici.

1986

Brzy naštěstí dostal počítač, který může ovládat prsty, v nichž mu zbylo trochu citu. Někdy však nezvládá ani to a je odkázán na infračervený paprsek, jímž počítač registruje pohyby jeho tváře. Na obrazovce skládá slova a věty, které pak počítač uloží, přečte nebo vytiskne. Hawking takto přednáší, telefonuje, píše knihy...

1988

Hawking napsal několik popularizačních knih o vesmíru. První byla **Stručná historie času**. Najdete v ní jedinou rovnici ($E = mc^2$), protože prý „každá rovnice sníží zájem o knihu na polovinu“. Proдалo se přes 10 milionů výtisků. Zlí jazykové říkají, že si ji sice každý koupil, ale málokdo přečetl, a téměř nikdo nepochopil.

Koupil jsem si tu Stručnou historii času.

Já taky, ale nedonutil jsem se ji přečíst.

To já jo. Ale pochopil jsem jen to, že vesmír je strašně divnej.

Úspěch knihy udělal z Hawkinga skutečnou celebritu. Jako „nejchytřejší muž na světě“ se objevil i v seriálu **Simpsonovi**, v němž po vzoru jiných hvězd svou postavu sám namluvil (samozřejmě pomocí počítače). Autoři seriálu ho nijak nešetřili – Hawking sice zachránil Lízu, ale také si „vypůjčil“ Homerovu geniální teorii.

1999

Něco mi říká, že vesmír má tvar prstence.

Zajímavá myšlenka. Asi vám ji ukradnu.

V roce 1997 se Hawking vsadil s fyzikem **Johnem Preskillem**, že informace pohlcená černou dírou je jednou provždy ztracena. V roce 2004 na kongresu v Dublinu dobrovolně uznal prohru a předal Preskillovi encyklopedii baseballu. Dovedla jej k tomu jeho nová teorie, kterou popřel své vlastní závěry z doby před třiceti lety.

Preskill

Sázku jsem sice vyhrál já, ale tleskejte Stephenovi. Povahu černých děr odhalily jeho výpočty.

červenec 2004

Vítejte ve vesmíru Alfa 78G. Předložte vaše pasy, prosím.

Pokud je Hawkingova teorie správná, znamená to špatnou zprávu pro milovníky sci-fi. Cestování černými dírami do jiných vesmírů, o němž se dalo na základě původních Hawkingových názorů spekulovat, by se totiž ukázalo jako holá nemožnost.

Jdu z práce, miláčku. Za chvíli jsem doma!

Snad aby si fanoušky sci-fi udobřil, přichází Hawking s mnohem fantastičtějším teoriemi. Náš vesmír má podle něj nekonečně mnoho podob. V jedné z nich Země nikdy neexistovala, v jiné dinosauři nevyhynuli, v další byl skateboard vynalezen už ve 14. století... Všechny varianty existují zároveň, ale my vnímáme jen jednu z nich. Divoké, ale fyzikálně podložené.

Stephen Hawking přežil svou lékaři předvídanou smrt už o více než čtyřicet let. V bezmocném těle zkrouceném na invalidním vozíku je uvězněná geniální mozek sršící nápady. Kdo ví, čeho se od něj ještě v budoucnosti (nebo v té „naší“ z nekonečně mnoha budoucností) dočkáme.

2006

Celý život se snažím pochopit tři největší záhady vesmíru: jeho počátek, černé díry a... ženy.

Konec

**Vydává spolek
KELTOVINY, z.s.;
České Budějovice.**

Redakční rada a dopisovatelé:

Martin Štulla (šéfredaktor), Pavla Štullová, Věra Melicharová, Vítek Procházka, Gabča Monte, Lukáš Vokoun, Jurgen Lednický, Katka Gottwaldová, Jiří Vítovec, Lenka Makrlíková, Kristýna Strnadová, Jiří Šulc, Lucie Lamačová, Kateřina Kalendová, Renáta Waldmann, Lucie Volková, Jana Koláčková, Monte Alamo, ...

**Použité fotografie
a ostatní obrazový materiál:**

*Titulní strana: Tomáš Navara;
poslední strana: pixabay.com*

*Ostatní fotografie
jsou přímo se jménem autora v textu*

**Uzávěrka dalšího čísla
15. února,
vydání 27. února.**

**DĚKUJEME, ŽE SE VÁM LÍBÍME,
I to nás žene do další práce...**